

חטאיו של הקדוש

רב-מכר עולמי.

כאוס

ל' ג'י'י' שן

סופרת רבי המכר שכבשו את המקום ה-1# באמזון

ל. גי.י. שן

כאוס

מאנגלית: מונה גודאר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ל'. ג'יי. שן
כאוס

L. J. Shen
RUCKUS

Copyright © 2017 Ruckus by L. J. Shen
Published by arrangement with Brower Literary & Management
All Rights Reserved

Hebrew Language Copyright
© 2019 Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית
© תשע"ט 2019 כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

מהדורה חדשה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-18-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכריסטינה לינרסי ושר מייסון

רשימת השמעה

Halsey — Hold me down
Hey Violet — Guys my age
Train — Drops of Jupiter
Fall out boy — Immortals
Hooverphonic — Mad about you
Breathe Me — Sia

שירת הציפורים אמנם יפה,
אך לא לך הן שרות
ואם החורף שלי קר מדי בשבילך
לא מגיע לך האביב שלי, מכל העונות.

— אריזן הנסון

פתח דבר

רוזי

אולי עלי להבהיר דבר אחד לפני שנתחיל. הסיפור שלי? אין לו סוף טוב. לא יהיה לו. לא יכול להיות לו. לא משנה כמה גבוה או נאה או עשיר או מרתק נסיך החלומות שלי עשוי להיות. ונסיך החלומות שלי היה כל הדברים האלה. כן, הוא היה כל הדברים האלה והרבה יותר.

הבעיה היחידה היתה שהוא לא באמת היה שלי. הוא היה של אחותי. אבל יש משהו שעליכם לדעת לפני שתחליטו לשפוט אותי.

אני ראיני אותו קודם. אני השתוקקתי אליו קודם. אני אהבתי אותו קודם.

אז מה אם דין "כאוס" קול הדביק את השפתיים שלו לשפתיים של אחותי מול העיניים שלי ביום שווישם פרץ לתא שלה. הקטע ברגעים האלה הוא שאת אף פעם לא יודעת אם זאת ההתחלה או הסוף. זרם החיים נעצר, ואת נאלצת לבחון את המציאות

שלך. המציאות מחורבנת. תאמינו לי, אני יודעת ממקור ראשון עד כמה היא מחורבנת.

החיים לא הוגנים.

אבא אמר את זה חר וחלק כשמלאו לי שש-עשרה ורציתי להתחיל לצאת עם בנים. התשובה שלו היתה נחרצת. "אלוהים הטוב, לא." "למה לא?" עיפפתי לעברו ברוגז. "מילי יצאה בגיל שש-עשרה." זה נכון. היא יצאה לארבעה דייטים עם הבן של הרוור שלנו, אריק, כשגרנו בוורג'יניה.

אבא נחר בכוז ונופף באצבע לעברי. *ניסיון נחמד.*

"את זה לא אחות שלך."

"מה זה אומר?"

"את יודעת מה זה אומר."

"לא, אני לא יודעת." *אבל ידעתי.*

"זה אומר שיש לך משהו שלה אין. זה לא הוגן, אבל החיים עצמם לא הוגנים."

עוד עובדה שלא יכולתי להתווכח איתה. אבא אמר שאני כמו מגנט לבנים מהסוג הלא נכון, אבל הוא רק ניסה לייפות את המצב. הבנתי את התלונה הסמויה שלו. באמת, בייחוד כי תמיד הייתי הנסיכה הקטנה שלו. *רוזי-פאג. ממוש עינו.*

הייתי נועזת. זה לא היה מכוון. לפעמים זה אפילו היה עול מטריד. עם ריסים עבים, שיער גולש בצבע קרמל, רגליים ארוכות לבנות ושפתיים בשרניות מלאות כל כך שמילאו את מרבית פני. כל השאר בי היה קטן ובשל – עטוף בסרט סאטן אדום עם הבעה של בתולת ים שכנראה נטבעה בי לנצח. לא משנה כמה חזק ניסיתי למחות אותה.

משכתי תשומת לב. מהסוג הטוב ביותר. מהסוג הגרוע ביותר. לעזאזל, מכל סוג אפשרי.

עוד יהיו בחורים אחרים, ניסיתי לשכנע את עצמי כשהשפתיים של דין ואמיליה נגעו אלה באלה, והלב שלי רטט בחזה. אבל תמיד תהיה איזו מילי בסביבה.

חוץ מזה, אחותי ראויה לזה. ראויה לו. היתה לי תשומת הלב של אמא ואבא כל היום, כל יום. היו לי המון חברים בבית הספר, ומעריצים שעמדו בתור מחוץ לדלת הבית. כל העיניים היו מופנות אלי, ואילו אף אחד לא זיכה את אחותי במבט.

זאת לא היתה אשמתי, אבל זה לא גרם לי להרגיש פחות אשמה. אחותי הגדולה הפכה לתוצר המחלה והפופולריות שלי גם יחד. נערה מתבגרת מתבודדת שמתחבאת מאחורי בד הקנבס, מואפלת בידי הצבע. שקטה תמיד, שולחת את המסר שלה מבעד לבגדים האקסצנטריים המוזרים שלה.

כשאני חושבת על זה, זה באמת היה לטובה. ביום הראשון שהבחנתי בדין קול במסדרון בין שיעור הנדסה לספרות אנגלית, ידעתי שהוא יותר מסתם התאהבות נעורים. אם הוא היה שלי, לעולם לא הייתי מוותרת עליו. וזה כשלעצמו היה רעיון מסוכן שלא יכולתי להרשות לעצמי לשחק בו.

אתם מבינים, השעון שלי תיקתק מהר יותר. לא נולדתי כמו כל השאר.

הייתי חולה.

לפעמים ניצחתי את המחלה.

לפעמים היא ניצחה אותי.

השושנה האהובה על כולם קמלה, אבל שום פרח לא רוצה למות לעיני קהל.

חוץ מזה, עדיף ככה, כך החלטתי כששפתיה נחו על שפתיו, ועיניו ננעצו בעיני, והמציאות נעשתה דבר מורכב ומייסר שהייתי נואשת להימלט מפניו.

וכך, מהמושב שלי בשורה הראשונה הסתכלתי על אחותי ועל הבחור היחיד שגרם ללבי להלום מהר יותר מתאהבים זה בזה.

עלי הכותרת שלי החלו לצנוח בזה אחר זה.

מפני שאף על פי שידעתי שהסיפור שלי לא יסתיים ב"הם חיו באושר ועושר", לא יכולתי שלא לתהות... האם לא יכול להיות לו סוף טוב, ולו זמני?

ד

הקיץ שבו מלאו לי שבע־עשרה היה גרוע, אבל שום דבר לא הכין אותי לגרנד פינאלה המזויץ הזה שלו.

כל החיצים היו מכוונים אל האסון. לא יכולתי לבודד את השביל היחיד שיוביל אותי אליו, אבל מאחר שהכרתי את החיים שלי, התכוננתי לאגרוף המחץ שישלח אותי היישר לגיהנום.

בסופו של דבר הכול התנקז לרגע אחד קיטשי מהאגדות. כמה בירות וג'וינטים שגולגלו ברישול כמה שבועות לפני ששנה ב' שלנו הגיעה לסופה.

שכבנו ליד הבריכה של וישס ושתינו את הבירה של אבא שלו בידיעה שאנחנו יכולים להתחמק מזה – אלוהים, מהכול – תחת קורת הגג של בארון ספנסר האב. היו בנות. הן היו מסטולות. לא היה הרבה מה לעשות בטודוס סנטוס, קליפורניה, על סף חופשת הקיץ. הכול להט. האוויר היה סמיך, השמש יקדה, הדשא היה צהוב, והנעורים היו משעממים, חיים נטולי בעיות וחסרי משמעות. היינו עצלנים מכדי לרדוף אחרי ריגושים זולים, אז חיפשנו אותם בעורנו שרועים בעצלתיים על מצופי בריכה בצורת סופגניות ופלמינגו ומיטות שיזוף מיובאות מאיטליה.

ההורים של וישס לא היו בבית – האם הם היו פה פעם בכלל? – וכולם סמכו עלי שאדאג לאספקה. מעולם לא הייתי אדם שמאכזב, אז הבאתי איתי קצת גראס מתוק וכמה כדורי אקסטזי שהם בלעו בתאוה בלי להודות לי אפילו, שלא לדבר על להחזיר לי את הכסף. הם הניחו שאני מנוול מסומם עשיר שצריך עוד כסף כמו שפמלה אנדרסון צריכה עוד ציצים, מה שהיה נכון רק חלקית. ומפני שמעולם לא הזעתי על הדברים הקטנים, אז פשוט החלקתי את זה.

אחת הבנות, בלונדינית בשם ג'ורג'יה, השוויצה במצלמת הפולרואיד החדשה שלה שקיבלה מאביה בחופשה האחרונה שלהם בפאלם ספרינגס. היא צילמה אותנו הבנים – ג'יימי, וישס, טֶרֶנט,

אותי – כשהיא מנופפת בנכסיה בביקיני אדום קטנטן ואוחזת בין שיניה תמונות שהודפסו זה עתה, מושיטה לנו אותן מפה אל פה. הציצים שלה נשפכו מחוץ לחזיית הביקיני הזעירה שלה כמו משחת שיניים שעלתה על גדותיה. רצייתי לחכך את הזין שלי ביניהם, וידעתי בוודאות שעד סוף היום אני אכן אעשה את זה.

"אלוהים, זאת הולכת להיות תמונה טובההה." ג'ורג'יה האריכה את המילה עד אינסוף לצורך הדגשה. "אתה נראה סקסי להחריד, קול," היא גירגרה כשתיעדה אותי במצלמה שלה לוגם את שארית הבירה, ג'וינט אחוז בין אצבעותי, ואז מטיח את הפחית על ירכי המוצקה.

קליק.

ההוכחה למעשה הפשע שלי נפלטה מתוך המצלמה שלה בשריקה פרובוקטיבית, והיא משכה אותה בעזרת שפתיה הבוהקות מגלוס והושיטה לי אותה. נשכתי אותה ותחבתי אותה לכגד הים שלי. עיניי עקבו אחרי ידי בזמן שמשכתי את גומיית המכנסיים מטה, וחשפתי קו ישר של שיער בהיר שהזמין אותה להמשך המסיבה. היא בלעה רוק. בגלוי. עינינו הצטלבו, מסכימות בדממה על השעה ועל המקום. אחר כך מישוהו זינק לבריכה והתיז עליה, והיא ניענעה את ראשה וציחקקה בהתנשפות לפני שהמשיכה לפרויקט האמנות הבא שלה, החבר הכי טוב שלי, טֶרְנֵט רֶקְסֶרוֹט.

להשמיד את התמונה לפני שאחזור הביתה – זאת היתה התוכנית מלכתחילה. האשמתי את כדור האקסטזי המזורגג על זה ששכחתי. ובסוף אמא שלי מצאה אותה. בסוף אבא שלי נתן לי את אחת ההרצאות בקול הנמוך שלו, שתמיד כירסמו בי כמו רעל. ובסוף כל הסופים? הם הכריחו אותי לבלות את חופשת הקיץ עם הדוד המזוין שלי, שפשוט לא יכולתי לסבול.

אבל ידעתי מצוין שלא כדאי לי לריב איתם על זה. הדבר האחרון שהייתי צריך זה לעורר בלגן ולסכן את השנה שנשארה לי בהרווארד עד לסיום הלימודים. עבדתי קשה בשביל העתיד הזה, בשביל החיים האלה. הם נפרשו לפני עם כל התהילה היוקרתית של החופשות

בהמפטונס, יחידות הנופש השנתיות, המטוסים הפרטיים. זה הקטע בחיים. כשמשהו טוב נופל בחלקך, אתה לא רק נאחז בו, אתה תופס אותו כל כך חזק שהוא כמעט נשבר.

רק עוד לקח שלמדתי מאוחר מדי בחיים.

בכל מקרה, ככה קרה שמצאתי את עצמי במטוס לאלבמה ושרפתי חודשיים שלמים בחווה מזוינת לפני השנה האחרונה שלי ללימודים. טרנט, ויש וג'יימי בילו את הקיץ שלהם בשתייה, עישון וזיון בנות במגרש הביתי שלהם. אני לעומת זאת חזרתי עם פנס בעין, שאותו נידב לי מר דונלד ויטאקר, המכונה "ינשוף", לאחר הלילה ששינה לנצח את מי שהייתי.

"החיים הם כמו הצדק", אמר לי אלי קול, עורך הדין קו נטוי אבא שלי, לפני שעליתי למטוס לכירמינגהם. "הם לא תמיד הוגנים." זאת היתה האמת לאמיתה, לעזאזל.

באותו קיץ נאלצתי לקרוא את התנ"ך עד הרף האחרון. ינשוף אמר להורים שלי שהוא נוצרי שקם לתחייה וחזק בלימודי התנ"ך. הוא גיבה את זה בכך שהכריח אותי לקרוא איתו במהלך הפסקות הצהריים שלנו. לחם שיפון עם נקניק והברית הישנה היו הגרסה שלו ללא להיות חמור, כי הוא היה די מגעיל כלפי במשך שאר הזמן. ויטאקר היה חקלאי. כשהוא היה פיכח מספיק להיות משהו, זאת אומרת. הוא הפך אותי לנער האסם שלו. הסכמתי בעיקר מפני שזכיתי למזמזם את הבת של השכן שלו בסוף כל יום.

הבת של השכן חשבה שאני איזה מין סלבריטי רק כי לא היה לי מבטא דרומי והיתה לי מכונית. לא התכוונתי לנפץ את הפנטזיה שלה, בייחוד כשהתלהבה כל כך להיות התלמידה שלי לחינוך מיני.

כשינשוף לימד אותי תנ"ך, ריציתי אותו והקשבתי כי האלטרנטיבה היתה להתנצח איתו עד שאחד מאיתנו יתעלף. אני חושב שהורי רצו שאזכור שהחיים הם לא רק מכוניות יקרות וחופשות סקי. ינשוף ואשתו היו כמו דמויות מסרט תיעודי לחיי עוני. אז בכל בוקר התעוררתי ושאלתי את עצמי מה זה חודשיים בהשוואה לכל החיים שלי, לעזאזל. היו הרבה סיפורים מטורפים בתנ"ך: גילוי עריות, מלקטי עורלות,

יעקב שנאבק במלאך, אני נשבע שהספר הזה מיצה את עצמו כבר בפרק השני בערך – אבל סיפור אחד ממש תפס אותי, עוד לפני שפגשתי את רוזי לה בלאנק.

בראשית כז:

יעקב הלך לחיות עם לבן, הדוד שלו, והתאהב ברחל, הצעירה בשתי בנותיו. רחל היתה לוהטת אש, גאה, חנינית ופחות או יותר סקס על מגש של כסף (כפי שצוין בתורה, למרות שלא במילים כאלה מפורשות).

לבן ויעקב עשו עסקה. יעקב היה צריך לעבוד עבור לבן שבע שנים – ואז הוא יוכל לשאת את בתו.

יעקב עשה כפי שנאמר לו – הוא קרע את התחת תחת השמש הקופחת, יום אחרי יום. אחרי שבע שנים ארוכות לבן בא לבסוף ליעקב ואמר לו שהוא יכול להינשא לבת שלו.

אבל כאן היה המלכוד: לא את ידה של רחל הוא נתן לו. אלא את ידה של אחותה הבכורה, לאה.

לאה היתה אישה טובה. יעקב ידע את זה.

היא היתה נחמדה, רגישה, צדקת, עם תחת חמוד ועיניים עדינות (שוב, זאת פרפראזה. חוץ מהחלק של העיניים. הקטע הזה באמת כתוב בתורה.)

אבל היא לא היתה רחל.

היא לא היתה רחל, והוא רצה את רחל. זאת. תמיד. היתה. רחל. לעזאזל.

יעקב התווכח, נלחם, ניסה להכניס מעט היגיון בדודו, אבל בסופו של דבר הוא הפסיד. החיים היו כמו הצדק, כבר אז. הכול מלבד הוגנים.

"עוד שבע שנים של עבודה," הבטיח לבן, "ואתן לך להינשא גם לרחל."

אז יעקב חיכה.

והשתוקק.

והתאווה.

וכל מי שיש לו טיפת שכל יודע שזה רק מגביר את הנואשות שלך
אל מושא האובססיה שלך.

השנים חלפו. לאט. עד כאב. משתק.

בינתיים הוא היה עם לאה.

הוא לא סבל. לאה היתה טובה אליו. הימור בטוח. היא יכלה לשאת
את ילדיו – משהו שרחל, הוא עמד לגלות מאוחר יותר – התקשתה
לעשות.

אבל הוא ידע מה הוא רוצה. ואולי זה נראה כמוה, ואולי זה הריח
כמוה, ולעזאזל אולי זה הרגיש כמוה – אבל זאת לא היתה היא.

נדרשו לו ארבע-עשרה שנה, אבל בסוף יעקב קיבל את רחל בזכות.

רחל אולי לא בורכה בידי האל. לאה כן בורכה. אבל זה היה העניין.

רחל לא היתה צריכה להיות מבורכת.

היא היתה אהובה.

ובניגוד לצדק ולחיים, האהבה הוגנת.

מה עוד? בסופו של דבר האהבה מספיקה.

בסופו של דבר היא פשוט הכול.

* * *

שבעה שבועות מתחילת השנה האחרונה שלי בתיכון, מכה נוספת
החליטה להכות בי בדרך מטלטלת. קראו לה רוזי לה בלאנק, והיו
לה עיניים כמו שני אגמים קפואים בחורף של אלסקה. עד כדי כך
כחולות.

אותו רגע של "מה לכל הרוחות" תפס אותי בביצים ופיתל אותן

חזק בשנייה שהיא פתחה את דלת בית המשרתים באחוזה של וישס.

כי היא לא היתה מילי. היא נראתה כמו מילי – בערך – רק יותר

קטנה, יותר נמוכה, עם שפתיים יותר מלאות. עצמות לחיים גבוהות

יותר, ואוזניים קצת מחודדות של שועלה שוכבה. אבל היא לא

לבשה שום דבר מוזר כמו אמיליה. כפכפי אצבע מעוטרים בכוכבי

ים, ג'ינס סקיני שחורים שנחתכו בקו הברך, וקפוצ'ון שחור עם שם

של להקה שלא הכרתי מודפס בלבן בחזית. היא תיכננה להתמזג בסביבה, אבל כפי שגיליתי בהמשך, היא נועדה לזרוח כמו מגדלור מזורג.

צבע אדום-כמרהגיהינום התפשט על לחייה וחילחל במורד צווארה כשעינינו הצטלבו, וזה אמר לי כל מה שהייתי צריך לדעת. היא היתה חדשה עבורי, אבל אני הייתי פנים מוכרות עבורה. פנים שהיא בחנה, הכירה ובהתה בהן. כל הזמן המזוין הזה.

"אנחנו באיזו תחרות בהייה סודית?" היא התעשתה כמעט מיד. היה משהו חורק בקולה שנשמע כמעט לא טבעי. קטן מדי. צרוד מדי. ייחודי רק לה מדי. "כי כבר עברו עשרים ושלוש שניות מאז שפתחתי את הדלת ועוד לא הצגת את עצמך. וגם מיצמצת פעמיים."

במקור באתי לשם כדי להציע לאמיליה לה בלאנק לצאת לדייט, כשאני מכתר אותה כמו חיה שאין לה לאן לברוח. היא לא הסכימה לתת לי את מספר הטלפון שלה. וכצייד מטבעי חיכיתי בסבלנות עד שהיא תהיה מספיק קרובה אלי כדי להתנפל עליה, אבל לא מזיק לבדוק את הטרף שלי מדי פעם. אם כי למען הכנות, החיזור אחרי אמיליה לא היה באמת בגלל אמיליה. הריגוש של המרדף תמיד דיגדג לי, ומבחינתי היה בה אתגר שלא היה בחתיכות אחרות. היא היתה בשר טרי, ואני הייתי קניבל שלא ידע שובע. אבל לא ציפיתי למצוא את זה.

זה שינה הכול, לעזאזל.

עמדתי שם כמו אילם והבזקתי לעברה את חיוך ה"בואי תקרבי" שלי, מתגרה בה כהוגן, כי במידה מסוימת היא התגרתה בי כהוגן. ואז עלה בדעתי שבדיוק ברגע ההוא אולי לא הייתי הצייד. אולי לשבריר שנייה הייתי אֶלְמֶר פאד עם רובה שאזלו לו הכדורים, שהבחין זה עתה ביער בנמרה זועמת.

"זה מדבר בכלל?" הנמרה הרימה את גבותיה ורכנה לפנים, נוגעת בי בחזה בטופר הקטן שלה. היא קראה לי זה.

היא גיחכה עלי. איתגרה אותי. התעסקה איתי.

העליתי את ההבעה הכי תמימה שלי (החרא הזה קשה, שכחתי מהי

תמימות עוד לפני שחבל הטבור שלי הושלך לאשפה), חשקתי שיניים וניענעתי את ראשי לשלילה.

"אתה לא יודע לדבר?" היא שילבה את זרועותיה ונשענה על משקוף הדלת, מקמרת גבה אחת בפקפוק. הינהנתי והתאפקתי שלא לחייך.

"בולשיט. ראיתי אותך בבית הספר. דין קול. הם קוראים לך כאוס. לא רק שאתה יודע לדבר, רוב הזמן אתה לא מסוגל לסתום את הפה." *הו, הו, שועלה קטנה שלי. תשמרי את הזעם הזה לרגע שבו אגלגל אותך בין הסדינים שלי.*

כדי להבין את מידת ההפתעה שלי, קודם כול עליכם לדעת שאף בחורה בחיים לא דיברה אלי ככה. אפילו לא מילי, ונראה שמילי היא התלמידה היחידה שהיתה חסינה לחלוטין לקסם האמריקני שלי שפעל תמיד. לעזאזל, זאת הסיבה שהיא משכה את תשומת לבי מלכתחילה. אבל כמו שאמרתי, תוכניות משתנות, זה לא שכבר יצאנו. ריחרחתי את הזנב של מילי ליד בית הספר במשך כמה שבועות, מתחבט אם כדאי לחזור אחריה, אבל עכשיו כשראיתי מה החמצתי – את פצצת האש הקטנה הזאת – הגיע הזמן להתחמם בלהבות המטורפות שלה. הבזקתי עוד חיוך מלוכלך. החיוך הזה במיוחד הקנה לי את השם "כאוס" במסדרונות בית הספר לפני שנתיים. כי זה מה שהייתי. הייתי כאוס מהלך, לעזאזל. וזרעתי אנרכיה בכל מקום שאליו הגעתי. כולם ידעו את זה. המורים, התלמידים, המנהלת פלווהיל, ואפילו השריף המקומי.

אם חיפשת סמים – באת אלי. אם חיפשת מסיבה טובה – באת אלי. אם חיפשת זיון מדהים – באת אלי, ועלי. וזה מה שהחיוך שלי – זה שתירגלתי מאז גיל חמש, לעזאזל – אמר לעולם. *אם זה מושחת ומלוכלך וכיף – זה בידיים שלי.*

והבחורה הזאת? היא נראתה כמו משהו שיהיה פשוט כיף להשחית. עינייה שוטטו על שפתי. כבודות. משתוקקות. שיכורות. היה קל לקרוא אותן. נערות תיכון. למרות שהנערה הזאת לא חייכה חיוך רחב כמו כל השאר. היא גם לא הזמינה אותי לפלרטט בשתיקה שלה.

"אתה מדבר," היא אמרה את המילים במעין טון מאשים. מצצתי את שפתי התחתונה ואז הרפיתי ממנה. לאט. באופן מחושב. בהתגררות. "אולי אני בכל זאת יודע כמה מילים." נעמדתי מול הפנים שלה בן רגע. "רוצה לשמוע את המילים המעניינות?" עיני התחננו לרדת במורד גופה, אבל המוח שלי אמר לחכות עם זה. החלטתי להקשיב לו. הייתי רגוע.

זממתי בערמומיות.

אבל לראשונה זה שנים לא היה לי מושג קלוש מה אני עושה. היא חייכה אלי חיוך מעוקם שהותיר אותי בלי מילים. תוחבת כל כך הרבה מילים לביטוי אחד, יחיד, שאמר שהניסיון שלי למרוח אותה לא מרשים אותה בכלל. שהיא מחבבת אותי – כן – והיא הבחינה בי – כמובן – אבל שאצטרך לעשות משהו יותר טוב מהפלרטוט העלוב הזה כדי להגיע לשם. היכן שזה לא היה, הייתי מוכן למסע.

"אני באמת רוצה?" היא התמהמהה בלי משים. הטיתי את הסנטר מטה והרכנתי את הראש לפנים. הייתי גדול, שתלטן ובטוח בעצמי. והייתי צרה מהלכת. היא בטח שמעה את כל זה, אבל אם לא, היא עומדת לגלות את זה.

"אני חושב שכן," אמרתי.

שתי דקות קודם לכן הייתי נחוש להציע לאחותה לצאת איתי – אחותה הגדולה, אני בטוח, החתיכה הזאת נראתה צעירה יותר, וחוץ מזה הייתי יודע אם היא ביי"ב – ותראו עכשיו, הגורל גרם לה לפתוח את הדלת ולשנות את התוכניות שלי.

בייבי לה בלאנק שלחה לעברי מבט משונה ודירבנה אותי להמשיך. ברגע שפתחתי את הפה מילי דהרה אל תוך שדה הראייה שלי, רצה לעבר הדלת מתוך הסלון הקטן והרחוס כאילו היא נמלטת מאזור מלחמה. היא לפתה ספר לימור אל החזה, עיניה אדומות ונפוחות. והיא נעצה בי מבט. לשנייה אחת חשבתי שהיא הולכת לחבוט בי בספר הכבד.

מבט לאחור אני מצטער שהיא לא עשתה את זה. זה היה הרבה יותר טוב ממה שהיא עשתה לבסוף.

מילי דחפה את השועלה הקטנה הצדה בלי להבין אפילו שהיא שם, השליכה את עצמה אל זרועותי – בחיבה לא אופיינית – והצמידה את שפתייה אל שפתי כמו אחוזת דיבוק.
לעזאזל.

זה לא היה טוב.

לא הנשיקה. הנשיקה היתה בסדר, אני חושב. לא היה לי זמן לעכל אותה כי עיני נפערו, ומבטי נורה אל הגמדה בעלת האוזניים המחודדות שנראתה מזועזעת, עיניה הכחולות כדרדר בוהות, מעכלות, מתייגות את שלושתנו בתיג שלא הייתי מוכן לקבל.

מה מילי עשתה, לעזאזל? כמה שעות קודם לכן היא העמידה פנים שהיא לא רואה אותי במסדרון, מושכת את הזמן, מחפשת לאן לברוח, מעמידה פנים אדישות. עכשיו היא היתה מרוחה עלי כמו פריחה אחרי זיון מזדמן חפוז.

התרחקתי ממילי בעדינות אך חפנתי את לחייה כדי שהיא לא תרגיש דחוויה. בד בכד וידאתי שיש בינינו מספיק מרחב בשביל השועלה הקטנה. הנוכחות של אמיליה לא היתה רצויה, איזו התחלה דפוקה.

"היי." אמרתי. הקול שלי איבד את הטון השובב שלו אפילו באוזני. זה לא אופייני למילי. קרה משהו, והיה לי מושג פחות או יותר מי גרם לסצנה הקטנה הזאת. הדם שלי רתח. נשפתי מבעד לנחיריים, נחוש לא לאבד את העשתונות. "מה קורה, מיל?"

המבט החלול בעיניה עורר בי בחילה. כמעט יכולתי לשמוע את הלב שלה נסדק בתוך החזה הארור שלה. העפתי מבט נוסף אל בייבי לה בלאנק, ותהיתי איך לעזאזל אני אמור לצאת מהדבר הזה. היא צעדה צעד לאחור, עיניה מתעכבות על רכבת האקספרס הלוהטת שעדיין ניסתה לחבק אותי. מילי היתה נסערת. לא יכולתי לדחות אותה. לא באותו רגע.

"וישס", אמרה האחות הגדולה אחרי משיכה חזקה באף. "וישס, זה מה שקרה."

אחר כך היא הצביעה על ספר המתמטיקה בתור הוכחה.

בעל כורחי מבטי נרד שוב אל אמיליה "מילי" לה בלאנק.
 "מה החרא הזה עשה?" חטפתי את הספר מידיה ועברתי על הדפים
 בחיפוש אחרי הערות נבזיות או ציורים מעליבים.

"הוא פרץ לתא שלי וגנב את זה." היא משכה שוב באף. "ואז הוא
 מילא את התא בעטיפות קונדומים וזבל." היא ניגבה את האף בשרוולה.
 אלוהים אדירים, האידיוט הזה. זאת הסיבה השנייה שרציתי לצאת
 עם מילי. הצורך להגן על נשמות תועות בער בי מגיל צעיר. היתה לי
 חולשה לזה ולכל שאר הבולשיט. לא הייתי רע לגמרי כמו וישס, וגם
 לא טוב לגמרי כמו ג'יימי. היה לי קוד מוסר משלי, ובריונות היתה קו
 אדום ארוך, ברור, שנמרח בדם.

בכל הנוגע לנשמות תועות, מילי היתה היצור המושלם שרועד
 בגשם, שזקוק למחסה. נערה מאוימת בבית הספר ונרדפת על ידי אחד
 מחברי הטובים ביותר. הייתי צריך לעשות את הרבר הנכון. זה מה
 שהייתי צריך, בהחלט, אבל אלוהים, כל כך לא התחשק לי.
 "אני אטפל בו." ניסיתי לא להתעצבן. "תיכנסי פנימה בחזרה."

ותשאירי אותי עם אחות שלך.

"אתה לא חייב, באמת. אני רק שמחה שאתה כאן."
 גנבתי מבט מהנערה שנועדה להיות רחל שלי, הפעם בערגה, מפני
 שידעתי שאין לי שום סיכוי איתה מרגע שאחותה נישקה אותי רק כדי
 לנקום בווישס המזוין.

"חשבתי על זה," אמרה מילי ומיצמצה במהירות, עסוקה מדי
 בכאוס שלה מכדי להבחין שבקושי העפתי לעברה מבט מאז שהיא
 הופיעה בדלת. עסוקה מכדי להבחין שאחותה שם לצדנו, לעזאזל.
 "החלטתי, למה לא? האמת היא שאשמח לצאת איתך."

לא, היא לא. היא רק רצתה שאני אגן עליה.

מילי צריכה שיצילו אותה.

ואני צריך עכשיו ג'וינט מזורג.

נאנחתי ומשכתי את האחות הגדולה לחיבוק, חופן את אחורי
 ראשה. קווצות שיער חומות־בהירות השתרגו בין אצבעותי. עיני
 עדיין היו ממוקדות בכייבי לה בלאנק. ברחל הקטנה שלי.

אני אדאג שהכול יהיה בסדר, הבטיח לה המבט שלי. הוא בפירוש היה יותר אופטימי ממני.

"את לא חייבת לצאת איתי. אני יכול להקל על החיים שלך בתור ידיד שלך. רק תגידי ואני אקרע אותו," לחשתי אל אוזנה המושלמת של מילי, כשאישוני נעוצים באחותה.

היא ניענעה את ראשה וקברה אותו עמוק בכתפי. "לא, דין, אני רוצה לצאת איתך. אתה נחמד וכיפי ומתחשב."

ולגמרי מעריץ את אחותך.

"אני מפקפק בזה, מילי. את דוחה אותי כבר שבועות. זה בגלל וישס, ושנינו יודעים את זה. תשתי כוס מים. תחשבי על זה. אני אדבר איתו מחר בבוקר באימון."

"בבקשה, דין." הקול הרועד שלה התייצב עכשיו, והיא לפתה את חולצת המעצבים שלי באגרופיה ומשכה אותי אליה הרחק מהפנטזיה החדשה הנוצצת שלי. "אני ילדה גדולה. אני יודעת מה אני עושה. בוא נלך עכשיו."

"כן, לכו." שמעתי את בייבי לה בלאנק אומרת, כשהיא מנופפת לעברנו. "אני בלאו הכי צריכה ללמוד, ואתם מסיחים את דעתי. אני אטביע את התחת של וישס אם אראה אותו בכריכה, מילי," היא התלוצצה והעמידה פנים שהיא עושה שריר בזרועותיה הרזות. לקחתי את מילי לאכול גלידה, הפעם בלי להביט לאחור. לקחתי את מילי, כשהייתי צריך לקחת את רוזי. לקחתי את מילי, ועמדתי להרוג את וישס.

רוזי

היום

מה גורם לך להרגיש בחיים?
תהליך העיבוי. כי הוא מזכיר לי שאני עדיין נושמת.

טוב, זה בטח נחשב לדבר לעצמי, אבל תמיד הייתי כזאת.
הקול שתמיד שאל אותי את השאלה הבעייתית הזאת כאילו נשתל
לי במוח, הוא לא הקול שלי. זה קול של גבר. לא מישהו שאני מכירה,
לא נראה לי. הוא גרם לי לזכור שאני עדיין נושמת, וזה לא משהו מובן
מאליו בעיני. הפעם התשובה שלי צפה בראש כמו בועה שעומדת
להתפוצץ. הצמדתי את האף למראָה במעלית של גורד השחקים
הנוצץ שבו גרתי ונשפתי אוויר מבין שפתי בענן סמיך של דוק לבן.
התרחקתי ובהיתי בו.

העובדה שעדיין נשמתי היתה אמירה נוקבת למחלה שלי, "לכי לעזאזל".

סיסטיק פיברוזיס. תמיד ניסיתי להרחיק את כל הפרטים כשנשאלתי עליה. כל מה שאנשים צריכים לדעת זה שאיבחנו אותה כשהייתי בת שלוש. אחותי מילי ליקקה את הפנים שלי ואמרה שיש לי טעם "ממש מלוח". זה היה דגל ארום, והורי לקחו אותי לבריקה. התוצאה היתה חיובית. מחלת ריאות. כן, היא ניתנת לטיפול. לא, אי-אפשר לרפא אותה. כן, היא תשפיע על חיי בצורה עצומה. אני כל הזמן על כדורים, יש לי שלושה טיפולי פיזיותרפיה בשבוע, כמות בלתי מוגדרת של תרסיסים, וקרוב לוודאי שאמות במהלך חמש-עשרה השנים הבאות. לא, אני לא זקוקה לרחמים שלכם, אז אל תסתכלו עלי ככה.

עדיין בחלוק הירוק שלי, השיער שלי בלגן אחד שלם ועיני מזוגגות מהיעדר שינה, התפללתי בתוך תוכי שהמעלית תיסגר סוף-סוף ותיקח אותי לדירה שלי בקומה העשירית. השתוקקתי כבר להתפשט ולהיכנס לאמבטיה חמה, ואז לשכב במיטה ולצפות ברצף כפייתי ב"פורטלנדיה". בלי לחשוב על החבר שלי לשעבר, דארן. האמת היא שממש רציתי לא לחשוב עליו.

נקישות אלימות של עקבים כפינת הרחוב הידהדו באוזני, משום מקום לכאורה, הולכות ומתגברות משנייה לשנייה. סובבתי את הראש לעבר הלובי והחנקתי שיעול. דלת המעלית כבר התחילה להיסגר, אבל לפתע הושטה יד נשית בעלת ציפורניים אדומות בוהקות מבעד לחריץ בשנייה האחרונה ופתחה את המעלית בצחוק צורמני רם.

עיוותי את פני.

כבקשה, לא שוב הוא.

אבל ללא ספק, זה היה הוא. הוא נכנס אל המעלית מסריח מאלכוהול, שבטח יכול להרעיל למוות פיל בוגר, חמוש בשתי נשים מסוג "עקרות בית נואשות". הראשונה היתה הגאונה שסיכנה את הזרוע שלה כדי לתפוס את המעלית – חתיכה עם שֶׁעַר ג'סיקה ראביטי בצבע אדום קטיפה ומחשוף שלא השאיר כלום לדמיון, גם אם מפותח מאוד. השנייה היתה ברונטית קטנטנה עם הישבן הכי עגול שאי-פעם

ראיתי על בן אנוש, ושמלה כל כך קצרה שהיא יכלה לעבור בדיקה גינקולוגית בלי להתפשט.

אה, והיה גם דין "כאוס" קול.

גבוה – בגובה מושלם לכוכב קולנוע – עם עיניים בצבע ירוק-אזוב, כמעט רדיואקטיביות בנצנוצן ובמעמקיהן האינסופיים, שיער סתור בגוון חום-עמוק וגוף אלוהי. סקסי להחריד עד לנקודה שלא היתה לך ברירה אלא להפנות מבט ולהתפלל שהתחתונים שלך עבים מספיק לספוג את הגירוי שלך. ברצינות, הבחור היה לוהט בצורה שערורייתית. קרוב לוודאי שהיו מוציאים אותו מהחוק במדינות אולטרה-דתיות. למרבה המזל, במקרה ידעתי שמר קול הוא חמור ברמה עולמית, אז הייתי בעיקר חסינה לקסם שלו.

"בעיקר" היא מילת המפתח פה.

הוא היה יפהפה, אבל גם בלגן מהלך בקנה מידה אפי. אתם מכירים את הנשים האלה שמחפשות בחור פגיע, מטריף ביופיו ודפוק שהן יוכלו לתקן ולטפח? דין קול הוא החלום הרטוב שלהן. כי בפירוש קרה משהו עם הבחור הזה. המחשבה שאנשים בסביבה הקרובה שלו לא מבחינים באזהרות הניאון המהבהבות – השתייה, עישון הגראס האובססיבי, ההתמכרות הפראית לכל חטא מהנה – העציבה אותי. אבל ידעתי שדין קול הוא לא העסק שלי. חוץ מזה, היו לי בעיות משלי להתמודד איתן.

ההוטהול שיהק, לחץ בלי סוף על הכפתור לפנטהאוז שלו והתנודד במרחב הקטן שחלקנו ארבעתנו. עיניו קדחו, ועורו היה מכוסה דוק זיעה שהריח כמו ברנדי טהור. חוט תיל עבה, חלוד, התלפף סביב לבי. החיוך שלו לא נראה מאושר.

"בייבי לה בלאנק". הטון העצל של דין חילחל היישר אל הבטן התחתונה שלי, ואני קפאתי במקומי. הוא תפס אותי בכתפי וסובב אותי במקום עד שעמדתי מולו. בנות הלוויה שלו הסתכלו עלי כמו על ביצה רקובה. הנחתי את כפות ידי על חזה הפלדה שלו והדפתי אותו לאחור.

"סליחה, אתה מריח כאילו ג'ק דניאלס בכבודו ובעצמו יצא הרגע

מהפה שלך", אמרתי. הוא שמט את ראשו לאחור וצחק – הפעם בכנות – מתענג על הנאמר.

"הילדה הזאת", הוא כרך את זרועו סביב כתפי ואימץ אותי אל חזהו. הוא הצביע עלי בידו שאחזה בצוואר בקבוק בירה והסתכל על הבנות בחיוך מסוחרר. "היא חתיכה אש ויש לה מוח ושכל שמאפילים על וינסטון צ'רצ'יל בשעתו הטובה ביותר", הוא השתפך. הן בטח חשבו שווינסטון צ'רצ'יל הוא דמות מסרט מצויר. דין הסתובב להביט בי, וגבותיו נשמטו. "זה מעמיד אותה בסיכון גבוה להיות כלבה מתנשאת, אבל היא לא. היא גם ממש מקסימה. בגלל זה היא אחות. זה פשע להחביא תחת יפה כזה מתחת לחלוק, לה בלאנק."

"מצטערת לאכזב, חתיכת סטלן, אבל אני רק מתנדבת. האמת היא שאני ברמנית, תיקנתי והחלקתי בידי את החלוק שלי בזמן שהתרחקתי ממנו וחייתני אל הבנות בנימוס. התנדבתי בבית חולים שלוש פעמים בשבוע, השגחתי על אינקובטורים וניקיתי ישבנים של תינוקות. לא הייתי מוכשרת באמנות כמו מילי או בת-מזל כמו ההוטהולס, אבל היו לי תחביבים משלי – אנשים ומוזיקה – ולא חשבתי שהשאיפות שלי פחותות ממה שהם עשו לפרנסתם. לדין היה תואר מהרווארד ומנוי ל"ניו יורק טיימס", אבל האם הוא באמת יותר טוב ממני? ממש לא. עבדתי בבית קפה קטן שנקרא "דה בלאק הול". הכסף היה גרוע, אבל החברה טובה. החיים קצרים מכדי לעשות משהו שאין לך תשוקה לגביו. בייחוד בשבילי.

ג'סיקה ראיט גילגלה את עיניה. הברונטית הקטנה משכה בכתפה החשופה והפנתה לנו את הגב בעודה מתעסקת בטלפון הנייד שלה. הן חשבו שאני חתיכת כלבה. הן צדקו. באמת הייתי. אבל אם כבר, ציפתה להן קריאת השכמה גסה. הכרתי בעל-פה את ההתנהלות של השכן שלי והחבר לשעבר של אחותי. בבוקר הוא יזמין להן מוניט, ואפילו לא יטרח להעמיד פנים שהוא שומר את המספר שלהן.

בבוקר הוא יתנהג כאילו הן בלגן שעליו לנקות. בבוקר הוא יהיה פיכה, כפוי טובה ובהנגאובר.

מפני שהוא הוטהול.

בן עשירים מופרע מטורדס סנטוס שחושב שמגיע לו הכול ושהוא לא חייב כלום לאף אחד.

קדימה, מעלית. מה לוקח לך כל כך הרבה זמן?

"לה בלאנק", דין נבח, נשען על דופן המעלית ושלף ג'וינט מאחורי אוזנו. הוא פישפש אחרי מצית כביס הג'ינס הכהים המחויטים שלו. הוא נפטר מהבקבוק, העביר אותו לאחת הנשים. הוא לבש חולצת טריקו של מעצבים עם צווארון V בגוון ירוק-ליים שהבליט את עיניו ואת השיזוף שלו, בלייזר שחור פתוח וסניקס גבוהות. הוא גרם לי לרצות דברים מטופשים. דברים שבחיים לא רציתי מאף אחד, בטח לא מגבר שיצא עם אחותי במשך שמונה חודשים. אז התעלמתי מהם וניסיתי להיות רעה אליו. דין, כמו באטמן, היה מספיק חזק לעמוד בזה.

"מחר. את. אני. בראנץ' של יום ראשון. רק תגידי ואני אהיה מוכן לאכול לא רק אוכל." הוא הטא את סנטרו מטה בהבעה זדונית. לא היה שום סימן שאלה לגבי הבחור הזה. *פרחת*, חצתה את ראשי מחשבה מרירה. עוד כמה דקות הוא הולך להתהולל בשלישייה, והנה הוא עומד כאן ומתחיל עם האחות של האקסית שלו. והן שומעות הכול. למה הן עוד פה בכלל?

התעלמתי מהמהלך הפחות מוצלח שלו כלפי, והזהרתי אותו לגבי משהו אחר לגמרי. "אם תעז להדליק את הדבר הזה במעלית," הצבעתי על הג'וינט שלו, "אני נשבעת שאתגנב הלילה לדירה שלך ואשפוך שעווה חמה על המפשעה שלך."

ג'סיקה ראביט השתנקה. הברונטית הקטנטנה נחרדה בצווחה. טוב, הן ימצאו בדיוק בקו החזית אם זה יקרה.

"אלוהים, תירגעי קצת." הברונטית נופפה בידה לעברי, עומדת להתפוצץ. "כאילו, עד כדי כך את דוחה?"

התעלמתי לגמרי מהאישה עם האיפור הצבעוני. בהיתי במספרים האדומים שריצדו מעל דלת המעלית. הם העירו שאני הולכת ומתקרבת אל האמבטיה, היין ופורטלנדיה.

"תעני לי." דין התעלם מהבנות שאותן עמד לשפד והחזיר אלי את

מבטו המזוגג. "בראנץ'?" שיהוק. "או שאנחנו פשוט יכולים לדלג על כל ההקדמה וישר להזדיין?"
 רומנטיקן חסר תקנה, אני יודעת, אבל למרבה העצב התשובה עדיין היתה "לא" מבחינתי.

בכל הכנות, לא רק מפני שאיבדתי את החשק מהדרך שבה הוא ניסה לגרור אותי למיטה שלו, אלא גם בגלל העיתוי העלוב שלו. עברו שלושה שבועות מאז שדארן ארז את החפצים שלו ועזב את הדירה שחלקנו חצי שנה – היינו יחד תשעה חודשים, אחרי קטע קצר שהיה לי עם קוף שמן אחד, חובב מוזיקת מטאל בשם האל. דין לא ביזבז שנייה בניסיון להתמקם בעמדת הריבאונד. העובדה שהוא היה למעשה בעל הבית שלי ושילמתי לו רק מאה דולר לחודש מסיבות משפטיות, לא הקלה עלי לסרב לו. הוא היה בעל הדירה שלי בשיתוף עם וישס, ג'יימי וטרנט, ואף שידעתי שהוא לא יגרש אותי ממנה – וישס בחיים לא ייתן לו – ידעתי גם שעלי להיות נחמדה אליו.
 אבל המחשבה שהוא יכול להרביק אותי כמעט בכל מחלת מין אפשרית היא שהקלה עלי לסרב לו. הקלה עלי מאוד, האמת.
 המספרים האדומים ריצדו על הצג.

שלוש.

ארבע.

חמש.

קדימה, קדימה, קדימה.

"לא." אמרתי בלקוניות, כשהבנתי שהוא עדיין בוהה בי בצפייה לתשובה.

"למה?" עוד שיהוק.

"כי אתה לא חבר שלי, ואני לא מחבבת אותך."

"ומה הסיבה?" הוא הקשה, כשגיחוך על פניו.

כי שכרתי את הלב שלי, ואני איחיתי אותו בחזרה הפוך לגמרי.

"כי אתה רודף שמלות אובססיבי." נתתי לו סיבה שנייה ברשימה

"למה אני שונאת את דין." היא היתה ארוכה כאורך הגלות.

במקום להרגיש נבוך או מדוכדך, דין רכן לעברי שוב והצמיד את

אצבעו ללחיי ביד שאחזה בג'וינט הלא דלוק. פניו היו רגועות וקרות־רוח. הוא הציג לפני ריס שאסף מפני, אצבעו כה קרובה אל שפתי עד שראיתי את טביעות האצבע העגולות מסתחררות סביב הריס המעוגל שלי.

"תביעי משאלה." הקול שלו היה כמו סאטן רך שנכרך סביב צווארי בעדינות.

עצמתי עיניים ונשכתי את שפתי התחתונה. ואז פקחתי אותן. אחר כך נשפתי על הריס, שזע ונע כמו נוצה.

"אתה לא רוצה לדעת מה ביקשתי?" הקול שלי נשמע צרוד. הוא רכן אל גופי, שפתיו נצמדות אל לחיי.

"זה לא משנה מה ביקשת," הוא מילמל. "מה שמשנה זה מה את צריכה. ויש לי את זה, רוזי. יום אחד, שנינו יודעים את זה – אני אתן לך את זה."

הייתי אחרי משמרת של שש שעות בהתנדבות בבית חולים קטן לילדים בדאוונטאון, שאליה רצתי מיד בתום משמרת מלאה בבית הקפה. הייתי עייפה, רעבה, וכפות הרגליים שלי כאבו נורא. לא הייתי אמורה להרגיש אלף דגיגונים שוחים לי בחזה, אבל הרגשתי. הרגשתי ושנאתי את זה שהרגשתי את זה.

"בראנץ', " הוא מילמל אל פני. הבל פיו החם, המסריח, נשב על עורי. "את גרה בדירה שלי כבר כמעט שנה. הגיע הזמן לשקול מחדש את שכר הדירה שלך. בדירה שלי. מחר בבוקר. אני מוכן כשאת מוכנה, אבל כדאי מאוד שתגיעי. הבנת?"

בלעתי רוק והסטתי את המבט. כשהרמתי את עיני שוב, דלת המעלית נפתחה. מעדתי לפנים, מטילה את עצמי אל המסדרון. פישפשתי אחרי המפתחות שלי בתיק הגב.

מרחב. הייתי זקוקה לזה. לכל המרחב האפשרי. מיד.

הצחוק שלו עדיין נישא אל דלת דירתי כל הדרך מהקומה העשירים שבה שכן הפנטהאוז שלו, שם הוא סיים את המסע לאותו לילה עם שתי הנשים שאיתו.

אחרי האמבטיה מזגתי לעצמי יין ואכלתי ארוחת ערב בריאה

ומאוזנת של צ'יטוס ומטבל כתום ממקור לא ידוע שמצאתי במקרר שלי. התיישבתי על הכורסה והתחלתי להעביר ערוצים. למרות שתיכננתי על "פורטלנדיה", כי זה גרם לי להרגיש קצת יותר מתוחכמת מכפי שארוחת הערב שלי רמזה, איכשהו נשאבתי לצפייה בסרט – "למה לצפות כשאתם מצפים".

נורא, ולא רק מפני שהוא קיבל ציון גרוע באתר הביקורת "עגבניות רקובות".

אלא מפני שהוא גרם לי לחשוב על דארן. והמחשבות על דארן גרמו לי לרצות להתקשר ולהתנצל בפניו שוב.

בהיתי בטלפון שלי כמה שניות ארוכות, מתחבטת ביני לביני, מעבירה בראש את התרחיש במוח העייף ללא-תקנה שלי.

הוא ירים את הטלפון.

הוא ינסה להגיד לי שעשיתי טעות נוראה.

שלא אכפת לו. שהוא עדיין רוצה אותי בכל זאת.

רק שכן אכפת לו. אכפת לו מאוד.

ואני לא מספיק טובה.

לא בשביל מישהו כמוהו.

עוד דבר שעלי להזכיר לעצמי: למרות האופי הסרקסטי שלי והפה הקשקשן שלי, למרות שאני כולי רוח וצלצולים, אני לא מסוגלת לעולל כל רע. לא הייתי מעוניינת להרוס לאנשים את החיים. לגמרי העדפתי להציל אותם. בגלל זה ויתרתי על דארן.

דארן ראוי לחיים נורמליים עם אישה נורמלית וכמות נורמלית של ילדים, שיוכל להקים איתם קבוצת פוטבול. הוא ראוי לחופשות ארוכות ולפעילויות באוויר הצה מחוץ לכותלי בית החולים. בקיצור, הוא ראוי ליותר מכפי שאי-פעם אוכל לתת לו.

נשכבתי במיטה, הצמדתי את הגב למראשותיה ובהיתי בדלת חדר השינה שלי, משתוקקת שהיא תיפתח בדחיפה על ידי גבר שיחמם אותי הלילה.

דין קול.

אלוהים, איך שנאתי אותו. עכשיו יותר מתמיד. הוא רוצה לשקול מחדש את שכר הדירה שלי. הוא לא יכול. אני ענייה מרודה גם ככה. בייחוד בסטנדרטים של מנהטן. חוץ מזה, הוא מרוויח ביום אחד מה שאני מרוויחה בשנתיים. האם זה באמת נחוץ, או שהוא רק רוצה להתנקם בי על זה שלא נכנעתי לחיזורים שלו?

עצמתי עיניים ודמיינתי איך החלאה הכי גדול בעולם אוכל את ג'סיקה ראביט, שרכבה עכשיו על הפנים המושלמות, המסותתות שלו, בזמן שהברונטית הקטנה מוצצת לו את הזין. מתוך חלחלה הגנבתי את ידי לתוך התחתונים שכבר היו רטובים וכיחכחתי בגרון. דיין קול הוא מהסוג המתועב. הסוג שיהפוך את ג'סיקה ראביט על גבה שנייה אחרי שהיא תגמור ויהלום לתוכה מאחור, מושך בשער הארגמן שלה.

תחבתי אצבע אחת לתוכי, ואז עוד אחת, בחיפוש אחר הנקודה. דמיינתי בגועל איך הוא תופס את הברונטית הקטנה בצוואר ומשליך אותה על גבה אחרי שהוא סיים עם ג'סיקה ראביט. עכשיו הוא יזיין גם אותה כשהוא צובט את פטמותיה. חזק.

קישתי את הגב. בסלידה.

נאנקתי בזעזוע.

ואז גמרתי חזק על האצבעות שלי, בתחושת דחייה.

שנאתי כל דבר ודבר בדין קול.

כל דבר שהוא... חוץ ממנו.

סִקֵּס.

הכול מתנקז לשם, למעשה.

כל העולם נבנה על צורך אחד יחיד וחייתי. הצורך שלנו להיראות יותר טוב, להתאמן יותר חזק, להיות עשירים יותר, ולרדוף אחרי דברים שאנחנו בכלל לא צריכים – מכונית טובה יותר, שרירי בטן מעוצבים יותר, קידום בעבודה, תספורת חדשה, כל הבולשיט שמנסים למכור לנו בפרסומות.

הכול. בגלל. סקס.

כל פעם שאישה קונה בושם או איפור או שמלה מזורגנת.

כל פעם שגבר משעבד את עצמו לתשלומים מגוחכים על מכונית ספורט שלא מתקרבת לנוחות של המכונית הקוריאנית המרווחת שהיתה לו לפני שבוע ומזריק סטרואידים במלתחה של מכון כושר מחניק... הם. עושים. את זה. כדי. לקבל. זיון.

גם אם הם לא מודעים לזה. גם אם הם לא מסכימים עם זה. קנית את

החולצה הזאת ואת הגי'פ הזה ואת האף החדש הזה כדי להפוך לאדם מושך-זיונים יותר. זה מדעי, מותק. אי-אפשר להתווכח עם החרא הזה. אותו הדבר נכון לגבי אמנות. חלק מהשירים האהובים עלי היו על סקס עוד לפני שידעתי בכלל שאני יכול לעשות משהו עם הזין שלי מעבר להשתנת השם שלי על השלג.

השיר "קייץ '69" – בריאן אדמס היה בן תשע. הוא בפירוש שר על תנוחת הסקס האהובה עליו. "מתי בזרועותייך הלילה" של קאטינג קרו? מדבר על אורגזמות. "כרטיס לנסיעה" של הביטלס? זונות. "בואי, איילין?" השיר העליז להחריד הזה שכולם רוקדים לצליליו בחתונות? כפייה מינית.

סקס נמצא בכל מקום. ומדוע לא? הוא מדהים, לעזאזל. לא יכולתי להשתעמם ממנו. וגם הייתי טוב בו. טוב? הייתי אלוהי. זאת המילה שהתכוונתי לבחור בה. כי תרגול מביא לשלמות. ואלוהים יודע שהיה לי הרבה ניסיון.

מה שהזכיר לי – הייתי צריך להזמין עוד קופסה של קונדומים. ייצרתי אותם בהזמנה מיוחדת. לא רק עיצבתי את העטיפה שעליה התנוסס שמי – הֵי, חלק מהבנות רצו לשמור את זה בתור מזכרת, מי אני שאמנע את זה מהן? – ובחרתי את הצבעים (אהבתי אדום וסגול. צהוב גרם לביצים שלי להיראות קצת חיוורות, לא צבע טוב בשבילי...) אלא גם הייתי בררן מאוד לגבי סוג הגומי, העובי – 0.0015 מ"מ, אם אתם חייבים לדעת – ורמת הרגישות.

"בוקר טוב לך," צייצה אחת הבנות שהתעוררה משינה. היא הדביקה נשיקת חנופה על עורפי. תמיד נדרשו לי כמה שניות להיזכר עם מי ביליתי את הלילה, אבל הבוקר זה היה אפילו יותר גרוע, כי אתמול שתיתי בלי הפסקה.

"ישנת טוב?" שאלה החתיכה השנייה.

הגוף שלי היה מופנה הצדה לעבר השידה בזמן שסרקתי בעיני את ההודעה הארוכה להחריד ששלח לי חברי ושותפי לעסקים, וישם. מרבית האנשים סימסו הודעות קצרות כדי להעביר את המסר שלהם. אבל המנוול האינטנסיבי הזה אהב לשלוח לי נאומים שלמים.

להתעורר להודעה ממנו זה כמו להתעורר ממציצה מכריש. וזה מה שהוא כתב:

חרא יקר,

הארוסה שלי הביאה לתשומת לבי את העובדה שאחותה הקיץ בתחת עלולה לאחר לארוחת הקדם-חתונה בשבת הבאה כי היא מנסה לחסוך כמה דולרים ולהגיע בשתי טיסות קונקשיין לטודוס סנטוס. היא השושבינה של אָם, ככה שהנוכחות שלה היא לא אופציונלית. היא חובה. ואם אני צריך לגרור אותה לכאן בשערות, אני אעשה את זה, אבל עדיף שלא. אתה יודע מה אני מרגיש כלפי המקום הזה. ניו יורק קשה לגוף. לוס אנג'לס קשה לנשמה. ולי אין נשמה.

אני מבקש ממך בתור חבר לדפוק על הדלת של רוזי ולדחוף לה כרטיס טיסה לירדיום. תבקש מסו להזמין לה כרטיס במחלקה הראשונה לידך ותדאג שהיא תעלה למטוס יחד איתך ביום שישי. תקשור אותה למושב הארור אם זה מה שאתה צריך לעשות. זה החלק שבו אתה בטח שואל את עצמך למה לעזאזל שתעשה לי טובה בכלל? תחשוב על זה בתור טובה למילי, לא בשבילי.

היא מתוחה.

היא מודאגת.

ולא מגיע לה החרא הזה.

אם אחותה הקטנה של אם חושבת שהיא יכולה לעשות כל מה שעולה על רוחה, לעזאזל, היא טועה.

תדאג שהיא תבין עד כמה היא טועה, כי כל יום שהיא משחקת את הקדושה החסכנית, הצייתנית, אשתי לעתיד נפגעת.

וכולנו יודעים איך אני מגיב כשפוגעים במשהו שלי.

פיס, מניאק

V

לא בדיוק פרוזה משובחת, אבל זהו בארון ספנסר בשבילכם. התמתחתי. גוף חמים טיפס מעלי, ונלחמתי בים סדיני המשי בצבע כחול נייבי שהיה בינינו. סביבי השתפלו שובלים של משי מלטף, בשר לוהט וקימורים רכים. אור השמש נשפך מחלונות הענק שלי, בוחק על רצפת המרפסת של מאה המטרים הרבועים שלי, על ים של גראס טרי שהתמזג בקו הרקיע של מנהטן. קרניים חמימות ליטפו את עורי. בר משובח קרא לי להכין לעצמי בלאדי מרי. דרגשי אהבה קטיפתיים כחולים ואפורים התחננו שאקח את הבנות לסיבוב עליהם כדי שכל ניו יורק המזוינת תראה ותשמע.

בקיצור, בוקר נפלא.

וישס, לעומת זאת, לא היה נפלא.

לכן הרשיתי לעצמי להתמסר לתפנוקיהן של הנשים האלה – נטשה וקנדי – ולעשות את מה שאלוהים או הטבע או שניהם רצו שאעשה – לזיין אותן כמו שצריך. בגלל הציוויליזציה והפצת הזרע ועוד זיבולים.

קנדי – ג'ינג'ית מקסימה, למיטב זיכרוני – פיזרה על צווארי נשיקות ועשתה את דרכה אל זקפת הבוקר שלי, ונטשה – מדריכת היוגה הנמרצת – נישקה את שפתי בלהט. עיכלתי את המידע החדש על רקע הנגאובר קשה שהלם ברקותי.

אז מילי לה בלאנק לחוצה מארוחת הקדם-חתונה. אין פלא. היא תמיד היתה בחורה פדנטית שרצתה שהכול יהיה מושלם ועבדה קשה כדי שזה יקרה. בניגוד גמור לאיש שאיתו עמדה להתחתן, שלקח על עצמו לזהם כמה שיותר חיים שיוכל בעזרת השנינות היבשה וההתנהגות הרוחה שלו.

היא היתה האדם הכי מתוק שהכרתי – לא בהכרח דבר טוב, דרך אגב – והוא בפירוש היה הכי נבזי.

אני מניח שהייתי אמור לחשוב "מה היה קורה אילו?" כי פעם מילי היתה החברה שלי. המוח האנושי נועד למלא פערים, אז בגלל שהייתי בן עשרים ותשע, ומילי היא החברה הרצינית היחידה שהיתה לי, אנשים עשויים להניח שזאת היתה אהבה גדולה שאבדה.

האמת כמו תמיד היתה גם מאכזבת וגם לא מחמיאה. מילי מעולם לא היתה אהבה גדולה. חיבבתי אותה, אבל לא הייתי מטורף עליה או מאוהב בה. היה אכפת לי ממנה ורציתי להגן עליה, אבל לגמרי לא בדרך שהטריפה אותי, להבדיל מוויסס.

העובדה שעדיין חיבבתי אותה אחרי שהיא הבריזה לי והשאירה לי מכתב פרידה דפוק רק מעידה שלא באמת נועדנו להיות יחד. כי האמת היא שהייתי דלוק על אמיליה לה בלאנק... עד שכבר לא. לפעמים אני חושב שפשוט אהבתי את הדמות שלה, או שמעולם לא אהבתי אותה בכלל. בכל מקרה, על דבר אחד אי־אפשר להתווכח – כשהייתי איתה הייתי טוב אליה. הייתי נאמן. מכבד. היא, לעומת זאת, ניצלה אותי ודפקה אותי.

עד היום אני לא מרגיש שבאמת הכרתי את החברה היחידה שלי לשעבר. הכרתי את התכונות שלה, כמובן. את השטויות שמכניסים לפרופיל באתרי ההיכרויות. עובדות יבשות. היא היתה אמנותית, ביישנית ומנומסת. אבל לא היה לי מושג למשל מה הפחדים והסודות שלה. מה גרם לה נרודי שינה בלילה, ומה הלהיט את דמה וגופה.

החלק השני של האמת המכוערת שלי היה שמעולם לא הרגשתי שאני רוצה לדעת את הדברים האלה על אף אחד חוץ מאשר על רוזי לה בלאנק. אבל רוזי שנאה אותי, לעזאזל. אז נשארתי רווק. היא עוד תשנה את דעתה. היא חייבת.

אם כבר מדברים על רוזי, היא לא לקחה כסף מוויסס ומילי אלא אם כן היתה מוכרחה. זה היה ידוע לכול, והיא הבהירה את זה היטב לפני שנה כשריהטה את הדירה הניו יורקית שלי ששוויה 2.3 מיליון דולר, שבה היא גרה, עם רהיטים גרוטאות שעלו פחות ממאתיים דולר כולם יחד. הטלתי ספק בכך שאוכל לשנות את דעתה, אבל בכל הנוגע אליה, תמיד הייתי מוכן לנסות.

טוב, אז בכל מקרה, בחזרה לדבר החשוב – זיונים. כשקנדי הכניסה את הזין שלי לפה שלה, מפגינה כישרון רציני של גרון עמוק, שמעתי דפיקה על הדלת. אף אחד לא מורשה להיכנס לבניין בלי קוד, ואף אחד לא ביקש ממני אותו לאחרונה, מה שהביא

אותי למסקנה הפשוטה שזאת בטח לא אחרת מהעלמה לה בלאנק בכבודה ובעצמה.

"דין!" הקול המחוספס שלה בקע מחוץ למסדרון וחילחל אל כל רקמה בגופי. הזקפה שלי מיד הזדקרה עוד יותר. קנדי הבחינה בזה, אני בטוח, כי היא הרפתה את האחיזה שלה סביב הזין שלי, ואז הרגשתי אותה נושמת על ירכי. נטשה הפסיקה גם היא את הפעילות הלשונית שלה. ושתיהן קפאו במקומן. נשמעו עוד שלוש דפיקות. "תפתחי!"

"זאת הבחורה המוזרה הזאת שוב?" דרשה נטשה לדעת בשילוב מוזר של זעף ושרכוב שפתיים.

"כן, לעזאזל."

"היא דוחה."

"כזאת מוזרה," הסכימה נטשה. כאילו שהדעה שלהן עניינה מישהו. אותי. או את רוזי.

התיישבתי מיד ומשכתי מעלה את מכנסי הטרנינג השחורים שלי. לא התאבלתי על הזיון הלא ממומש. הייתי נלהב יותר להציץ ביצורה הקטנטנה הזאת, כשאני תוהה למה היא באה לפה. קמתי מהמיטה, שיפשפתי את קורי הלילה מעיני והעברתי יד בשערי. "היה כיף." נישקתי את גב כף היד של שתיהן לפני שהתחלתי לצעוד לעבר דלת הכניסה בנחישות. "אנחנו צריכים לעשות את זה שוב מתישהו."

לא עמדנו לעשות את שוב מתישהו. או אי-פעם. זה היה שלום ולא להתראות, ושתיהן ידעו את זה. הייתי ברור מאוד כשאספתי אותן אתמול בלילה באיזה בר במנהטן. הן הסניפו קוקאין כאילו זה אבקת סוכר, אולי בשווי אלף דולר, על שולחן במקום נוצץ שאליו יצאתי בכל פעם שהייתי צריך להשתמש בקונדומים המיוחדים האלה בהזמנה. ישבתי ליד הבר, החלפתי כמה מבטים מפלרטטים איתן, ואז סימנתי לברמן לשלוח לבנות כמה משקאות. הן הזמינו אותי לשבת איתן ולשתות איתן כמה שוטים. אני הזמנתי אותן לשבת לי על הפרצוף. ומשקה אחד הפך לשבעה. התסריט הזה הלך ונעשה שחוק. "אלוהים, אתה משהו מיוחד." קנדי היתה הראשונה שקמה

מהמיטה. הטיתי את ראשי כדי לראות אותה מרימה את השמלה שלה מהרצפה ולובשת אותה ברוגז.

כאמתי? חשבתי. לפני שקראתי למונית שתיקח אותנו לדירה שלי, פרשתי את זה בפניהן חד וחלק, ברור כשמש של שמי אוגוסט המזוינים: זה זיון מזדמן. אלוהים, מה גרם להן לחשוב שהן יהיו משהו מעבר לזה?

קרצתי אל הבנות בנחמה, ואז עשיתי את דרכי אל המסדרון הרחב המואר בצבע שמפניה, עם אריחי רצפה משיש בצבע קרם, המקושט בדיוקני משפחה שבהו בי בשחור־לבן מכל פינה בחיוכים ענקיים.

"הו, סליחה, מר שטי? אתה היית באמצע משהו!" הוסיפה נטשה בקול הצווחני שלה. אני כבר הייתי בכניסה לדירה ופתחתי את הדלת לרווחה, נמשך כמו מגנט אל מקור כל הליבידו המזוין שלי. ביבי לה בלאנק. השועלה הקטנה, היפהפייה והמטורפת ההיא.

רוזי לבשה מכנסיים צמודים וחולצה לבנה מכופתרת פשוטה, הגרסה שלה לחליפה מחויטת. שערה היה אסוף במרושל בקוקו גבוה, ועיניה הענקיות אמרו לי שהיא לא מתרשמת. השענתי את כתפי על הדלת, כשחיוך רחב על שפתי.

"שיניתי את דעתך לגבי הבראנץ'?"

"כן, סחטת אותי עם האיום שלך על הערכה מחדש של שכר הדירה." עיניה שוטטו מעיני אל שרירי הבטן שלי ואז עלו בחזרה. לעזאזל, נכון. זיכרוני מאתמול היה מעורפל מאלכוהול, גראס, נשים.

"תיכנסי," אמרתי וזזתי הצדה. היא הפנתה את ראשה לעברי בזמן שנכנסה אל הדירה.

"חשבתי שאולי לפחות תכין לי קפה לפני שתקרע אותי שוב עם שכר הדירה. ממש שכנות למופת," היא מילמלה וגמעה את הדירה שלי בעיניה הגדולות.

שילבתי את זרועותי על החזה, מודע לגופי המחוטב, וליקקתי את שפתי התחתונה.

"את רוצה שכנות למופת? אני יכול לקנות לך ארוחת בוקר

במאפיייה למטה ולתת לך כמה אורגזמות לקינוח, " אמרתי והוספתי, "ואני יכול ישר לקרוע אותך במיטה אם את מעדיפה."

"אתה חייב להפסיק להתחיל איתי." הקול שלה היה לקוני להכאיב. היא עברה על פני האי הגדול בצבע לבן-אפור שניצב באמצע המטבח שלי. נירוסטה בוהקת קרצה לעברנו מכל עבר. היא התיישבה על כיסא המטבח הגבוה ובהתה בקנקן הקפה הריק שלי שעמד ליד הכיור כאילו ביצע פשע שנאה מתועב.

"למה?" עניתי והפעלתי את מכונת הקפה. למה אני צריך להפסיק להתחיל עם רוזי לה בלאנק? היא רווקה עכשיו, אחרי שהיא זרקה את החבר הרופא המשעמם שלה. היא פנויה, ואני התכוונתי לנסות את מזלי עד שיהיו לה כוויות שטיח מדרגה שלישית על הגב.

למעשה, זה הדבר הראשון שחשבתי עליו כשראיתי את החמור המזוין ההוא מוציא את הדברים שלו מהדירה שלה. מהדירה שלי.

אני הולך לזיין את האקסית שלך לפני שהדמעות יתייבשו על הכרית שלה, חשבתי. והיא הולכת לאהוב את זה כל כך עד שתזחל על ארבע כדי לקבל עוד.

בינתיים, בחיים האמיתיים, רוזי קיבלה בשמחה את ספל הקפה המהביל שהושטתי לה ולגמה ממנו. היא עצמה עיניים ונאנקה בהמהום. כן, נאנקה. לעזאזל, רציתי שהצליל הזה יהיה הרינגטון החדש שלי. אחר כך היא פקחה את עיניה ושפכה מים קפואים על הפנטזיה שלי.

"כי אני יודעת שכבר טבלת את הנקניקיה שלך בציר הבשר המשפחתי, ואפילו שאני יודעת שזה מתכון סודי שכולם רוצים עוד ועוד ממנו, אני חוששת שנגמר לך המזל איתי."

"אני אוהב את זה שאת מדברת על סקס קולינרי איתי." צעדתי לעבר האי והנחתי עליו את אמות ידי, נועץ בה מבט יוקד.

"אולי זה מפני שאנחנו קוקה קולה, ואתה תמיד התפשרת על פפסי." עיניה שוטטו לעבר חדר השינה שלי.

כל שריר בפלג גופי העליון התכווץ. התפקעתי מצחוק קצרצר. שרירי חלצי שבלטו לעין, זרועותי שהכחילו מוורידים, ושרירי החזה

שלי שהשתרגו, לא חמקו מעיניה. לחייה שנצבעו בגון האפרסק הודו בזה, גם אם היא לעולם לא היתה מודה.
 "אני רוצה אותך," אמרתי בפשטות, בלי להתנצל, כי זה מה שרציתי.

"כמו שרצית את אחות שלי." בייבי לה בלאנק הנידה את ראשה בחדות. "אתה מתכנן לזיין את דרכך במעלה אילן היוחסין המשפחתי? שאדפיס לך עותק של הפרופיל שלנו באתר השושלות המשפחתיים?"
 "כן, בבקשה, כשתהיה לך הזדמנות." החזרתי לה על חוצפתה.
 "למרות שיש לי הרגשה שאת תוכלי להעסיק אותי טוב מאוד."
 "אתה עקשן מדי." היא השתעלה ולגמה שוב לגימה ארוכה מהכוס שלה.

"כן. אין לי בעיה בתחום הזה. או בכל תחום, לצורך העניין." החיך שלי התרחב, והרכנתי מבט אל המפשעה שלי. זאת היתה מלחמה על כוח הרצון. בסדר, עמדתי לנצח. תמיד קיבלתי את מה שרציתי. ומה שרציתי ישב בדיוק מולי וחיכה לפסק הדין שלי לגבי שכר הדירה. קנדי ונטשה הגיחו מהמסדרון. הן היו שותפות לדירה, אז לא הייתי מופתע לשמוע את נטשה אומרת לחברה שלה שהמונית שהן הזמינו תהיה למטה עוד שלוש דקות. נסיעה משותפת במונית היתה כלכלה חכמה. הן צריכות להקפיד על ההוצאות שלהן אחרי שהסניפו קוקאין בשווי שכר הדירה שלהן. שיבושם להן.
 "ביי, בנות," נופפתי לעברן.

"ביי, מנוול." קנדי העיפה את נעל העקב שלה לעברי בתנופה שגרמה לשחקן הבייסבול שבי לשרוק בהתפעלות. התחמקתי ממנה בהורדת ראש מהירה. הנעל האדומה התעופפה ברחבי המטבח, חלפה ליד הכתף של רוזי והתרסקה על המקרר.
 היא הטביעה סימן. לפחות את זה צריך לזקוף לזכותה. אף אישה לא הצליחה לעשות את זה בעבר.

רוזי לגמה מהקפה שלה באיטיות, אדישה כל כולה. "הממ," היא אמרה. "זה טוב."
 היא לא התכוונה לקפה. היא התכוונה למופע שחזתה בו על

השפעות הלוואי של עובדת היותי זונה ממין זכר. אבל היא השמיעה את האנקה הקלה ההיא. שוב.

זה כל כך לוחט, רוזי לה בלאנק, חשבתי. אני הולך לגרוד אותך בשיער אל הצד האפל, ופשוט אין לך שמץ של מושג.

"בואי ניגש לעניין, מתוקה. את טסה איתי לטודוס סנטוס ביום שישי." הוצאתי כף חלבון מהמכל ועירבבתי את האבקה עם חלב נטול שומן. אם רוצים להיראות כמוני, אי-אפשר לאכול ג'אנק פוד כל היום. אני מממש משימות. לא משנה מה המחיר. במכון הכושר, בעבודה, בלהיות בן מתוק ומושלם. הכול מחושב, וזכיתי בזה בדרך הקשה. לא היו לי שום קיצורי דרך. זה ככה מגיל צעיר, אבל לא הכרתי שום מציאות אחרת. בשביל אחרים – רוזי, אחותה, החברים שלי – הייתי ממזר בר-מזל שנולד עם כפית של כסף שנתחבה עמוק לתוך פיו, ומעולם לא היה צריך להניד אצבע ולעבוד. הנחתי להם לחשוב שזה המצב. זה לא מזיק שממעיטים בערכך.

שמעתי את רוזי מתנועעת על הכיסא הגבוה ליד האי במטבח וידעתי שהיא לא הולכת לוותר בלי מאבק. יחסית לבחורה חולה, היא היתה לוחמנית להחריד.

"מילי כבר שאלה אותי. ההבדל במחיר הוא מאתיים דולר לכרטיס. זאת רק ארוחת הקדם-חתונה. זה לא שאני הולכת לפספס את החתונה עצמה."

החתונה עצמה נועדה ליום ראשון, אבל מרבית הנוכחים – ג'יימי, טרנט וגם אני – עמדנו לטוס לטודוס סנטוס ביום שישי, לשהות שם שבוע וחצי ולרחוס יחד את ארוחת הקדם-חתונה, מסיבת הרווקים והרווקות והחתונה עצמה לתסכוכת הרפתקנית אחת גדולה וחסרת שליטה. היינו קבוצה מגובשת מאוד, בצורה כמעט לא נורמלית. בכל פעם שיכולנו לבלות קצת יחד, קפצנו על המציאה. רוזי היתה במצוקה כלכלית מתוך בחירה. אחותה עמדה להתחתן עם אחד הגברים הכי עשירים באמריקה. ואני הערכתי את זה שבייבי לה בלאנק לא היתה מסוג הבחורות שישתערו על הארנק של מישהו – למרות שהיא קיבלה דירה כמעט בחינם, וגם כל ההוצאות הרפואיות שלה היו מכוסות –

אבל היא עבדה קשה בשביל כל השאר. וראגה לפנות זמן כדי להחליף חיתולים מלוכלכים ולברך לשלום אורחים בבית החולים לילדים כמה פעמים בשבוע. אבל אני לא הייתי צריך תזכורת לזה.

"את שושבינת הכבוד," אמרתי לה, נשען על הדלפק. עיניה היו נעוצות בשריר הדרוראשי הבולט שלי בזמן שניערתי את המשקה שלי. היא ליקקה את שפתיה בתגובה וניענעה בראשה, כנראה כדי לסלק ממנו את הפנטזיה שבה אני מצליף בישבנה בעזרת אותה זרוע שרירית.

"אני מבינה את כובד התפקיד, ואני לגמרי מסוגלת ללכת בקו ישר בנעליים לא נוחות במשך שתי דקות בזמן שאחזיק את השמלה שלה. אתה קולט שזה הדבר היחיד שהתפקיד שלי כולל, נכון?"

"מה עם מסיבת הרווקות?" עיסיתי את שרירי בטני החשופים בניסיון לגרום לה להיאנק או ללקק את שפתיה שוב, כשאני שומט את ראשי לאחור ולוגם ממשקה הקרמל-עוגיות שכלל לא הזכיר קרמל או עוגיות והיה דוחה ממש.

"מה איתה?" היא החזירה, מבטה נעוץ עמוק בעיני.

"מי מתכנן את המסיבה של מילי? זה לא אמור להיות חלק מהתפקיד של שושבינת הכבוד?"

"היא בשליטה, והיא הולכת להיות פצצה. למה? אתה מתכנן את המסיבה של וישס?" היא שאלה בהפתעה. היא רכנה לפנים, ושדיה הקטנים, הזקורים, נלחצו זה אל זה בתוך החזייה שלה. רטנתי. הזין שלי התחיל להתנפח בתוך מכנסי הטרנינג הנמוכים שלי.

מבחוץ זה נראה כאילו יש לי ולווישס ים של בעיות. אבל האמת היא שהחברות שלנו היתה חזקה. אמנם שונה מהאחוה הנורמלית ששררה בין שאר החברה, אבל יציבה.

"כן, גם ג'ימי עוזר. אנחנו מתכננים סוף שבוע בווגאס."

"קלאסי." החיוך שלה היה מידבק.

"האמת, שקלנו להבריז מחזרת ארוחת הערב של החבר שלנו, אבל אז באת וגנבת לנו את הרעיון. מה עבר לך בתחת הזקור הקטן שלך? את מקנאה שאחותך הגדולה מתחתנת?"

היא הסתובבה בכיסאה, ולמראה פניה משהו התכווץ בחזי. אידיוט שכמוני. מה שלא אמרתי השפיע עליה מספיק כדי לנקז את כל הדם מפניה.

"תסתום, כאוס. אני רק תוהה אם תיכננתם משהו מספיק מפואר. התכוונתי לארגן איזו מסיבת פיג'מות. עם פלייליסט מיוחד והכול." "מסיבת פיג'מות, מה?" חלפתי על פניה כדי שאוכל לרפרף על מותנה באצבעותי. במקרה, כמובן. "מילי בחורה מאופקת. אני לא רואה למה היא לא תאהב את זה."

"אני אגיד לך למה, בגלל שאתם מתכננים לנסוע לווגאס. עכשיו אני צריכה לעמוד ברף הזה," היא התלוננה ולקחה לעצמה כוס קפה נוספת בלי לבקש.

"את רוצה להיות אחות טובה? תתחילי בזה שתקבלי את הכרטיס המזוין שאני הולך לקנות לך."

"התשובה היא לא," היא אמרה בטון יבש ונאנחה. "אתה לא מבין אנגלית? אני צריכה להגיד את זה בשפה אחרת? לצערי אני לא מדברת חראית שוטפת, אבל אני יכולה לנסות," היא רטנה.

"וישס רציני לגמרי לגבי זה. הוא הולך לבוא לפה ולגרור אותך בעצמו. אני הפחות גרוע מבין שנינו, בייבי לה בלאנק. את באה איתי," אמרתי שוב. לא שמישהו מהם ראוי לטובה ממני, אבל שמחתי עבור וישס ומילי. ואפילו שמחתי יותר שאוכל לבלות שבוע עם בייבי לה בלאנק. אני שרוף על התחת העגול שלה כבר שנים, הגיע הזמן שאקבל אותו.

רוזי הפנתה את מבטה ושילכה זרועות כמו ילדה עקשנית. "לא. כן," אמרתי בדיוק באותו הטון. "וכדאי שתארזי תיק, לעזאזל, כי הטיסה יוצאת ביום שישי בבוקר, ולשנינו מצפה שבוע עמוס." היא מיצמצצה.

"בואי נעשה עסקה, טוב?" נעמדתי מול הפרצוף שלה, כשמרפקי מונחים על האי. הגוף שלה נרכן לעברי. עמדנו זה מול זה כמו שני גופים מפוסלים שנועדו זה לזה. היא עוד לא ידעה שעמדנו לבחון את התיאוריה שלי ולראות אם אנחנו באמת מתאימים. בקרוב. ממש-

ממש בקרוב. "אני אקח אותך למאורת השטן כי את חייבת לבוא." אני יודע עד כמה וישס יכול להיות בלתי אפשרי. "אבל תודיעי לי אם את צריכה משהו. תחשבי על זה. זאת תהיה דרך טובה להכיר זה את זה." שלחתי לעברה חיוך בעל שתי גומות.

"אני לא רוצה להכיר אותך. כל מה שאני יודעת עליך, שזה לא מעט, אני כבר לא אוהבת," אמרה רוזי. "אם אנחנו לא הולכים לדבר על שכר הדירה שלי, תגיד לי ואני אלך."

לעזאזל, היא קשה. למה זה מדליק אותי? אולי מפני שמרביית הנשים התנהגו אחרת לידי. הן אהבו לרצות אותי, היו נחמדות מדי ופלטטניות. שלושה דברים שבהם לא יכולת להאשים את בייבי לה בלאנק.

"תשכח מזה," היא הפטירה וקפצה מכיסא הבר.
"רוזי," הזהרתי.

"דין," עכשיו היה תורה לחקות אותי. היא גילגלה עיניים. "תודיע לי מה שכר הדירה החדש עד סוף החודש, בבקשה. אני צריכה לעשות כמה צעדים כדי שאוכל לשמור על הדירה."

היא הלכה אל הדלת וטרקה אותה אחריה לפני שהספקתי להגיד לה ששכר הדירה שלה יישאר כפי שהוא אם היא תתרצה.

זה בסדר, היתה לי סבלנות, כל עוד דברים התנהלו בדרך שלי.

בייבי לה בלאנק עמדה לקוד בפני בסופו של דבר.

השעון שלה תיקתק מהר יותר, ולא היתה לי שום כוונה לתת לה להמשיך לבזבז את הזמן שלנו.

רוזי

מה גורם לך להרגיש בחיים?

לנסוע באוטובוס במסלול שאני לא מכירה. לחזור הביתה בדרך הארוכה. להרגיש את החושים שלי מתעצמים ככל שהגוף שלי נעשה דרוך יותר מול הנוף הלא מוכר סביבי.

"פלייליסט הורס, מותק," אמרה החברה הכי טובה שלי ביום רביעי שלאחר מכן, לאחר שחיברתי את היו־אס־בי ללפטופ של הבלאק הול. הכנתי פלייליסט של שמונה שעות עם השירים הכי טובים, בדיוק כמו שעשיתי בכל משמרת שלי. אנשים הגיעו מכל ניו יורק כדי לשמוע את הפלייליסטים שלי. לקוחות אמרו שנתתי להם הרגשה שהם בוולימסבורג גם בדירת הנוחות שלהם במנהטן. מפופ אלקטרוני צרפתי, פאנק אנרכיסטי ועד רוק בריטי – המוזיקה שלי היתה כמו מילקשייק משובח. והיא הביאה את כל הבנים לחצר וגרמה להם לשלם חמישה דולר עבור לאֵטָה קטן. משהו מ־ט־ו־ר־ף.

"תודה, מותק." קרצתי, קמתי מהלפטופ וניגבתי את הדלפק מולי בפעם המאה הבוקר. למרות שהיו לי מאה אחוזי נכות בגלל המחלה שלי, בחרתי לעבוד. החריצות הפכה את הקש שלי לזהב. העבודה היתה הגאולה שלי. כשחולים במחלה כמו שלי, כל החיים כאנשים בוגרים מוטלים בספק.

"מה שלום השכן החתיך שלך?" שאלה אל, מרפקיה שעונים על הבר, רגליה רוקעות בעדינות לצלילי שיר של דרופיק מרפיס שהתנגן ברקע. "עדיין עשיר-על?"

"אוה, כן, וגם עדיין חרא-על," פלטתי את התשובה שלי תוך כדי שיעול. הצטערתי שחברתי הבלונדינית הסקסית והמדהימה, אל, פגשה את דין בחודש שעבר לשתי שניות בדיוק. אני לא חושבת שהוא הבחין בקיומה כשפגש אותנו במעלית ושאל אם אני רוצה לבוא, וכששאלתי לאן, הוא ענה לגמור על הלשון שלו, אבל היא הבחינה בו, ללא ספק. וכשגילתה שהוא אחד המנכ"לים של חברת האחזקות המפלצתית "פיסקל הייטס הולדינגס" נוסף על היותו גבר יפהפה, המצב פשוט יצא משליטה. היא פחות או יותר הציקה לי בגללו מאז כל הזמן.

"זה לא אכפת לנו," היא נופפה בידה בביטול, מתעלמת משולחן של לקוחות נואשים בקצה בית הקפה שסימנו לה בידם שתגיש להם חשבון. הם יכלו לרקוד מולה, והיא עדיין לא היתה מבחינה בהם. אל היא אישה מדהימה באותה מידה שהיא מלצרית מחורבנת. סגרתי את ההזמנה לשולחן שלהם והדפסתי את החשבון. ניגשתי אל השולחן והצעתי להם עוגיות לימון על חשבון הבית, ואז חזרתי לאל שעדיין היתה מפוזרת. למרות שהייתי ברמנית ולמעשה זה לא היה חלק מהתפקיד שלי, המשכתי לחפות על אל כל הזמן.

"לך לא אכפת, אבל לי כן. בכל מקרה, הוא מנסה להכריח אותי לנסוע איתו לטורוס סנטוס ביום שישי במקום בשבת. ואני לא רוצה." נשכתי את שפתי התחתונה כשחשבתי על אמא ואבא. לא סיפרתי לאל על השיחה שלי עם דין. היא לא היתה כל השבוע כי נסעה לבקר את

הוריה בנברסקה. הדבר האחרון שרציתי היה להפיל עליה את הבעיות האישיות שלי ולהרוס לה את החופשה.

"למי אכפת, לעזאזל." אל נופפה באצבעה. עיני האגוז שלה סרקו שני לקוחות צעירים שנכנסו אל בית הקפה וציפו בטיפשותם לתשומת לבה. "ההורים שלך מבאסים, ואמא שלך תמיד מציקה לך. והם גם עוד לא יודעים שנפרדת מדארן, נכון?"

נכון.

חוץ מהורי אצטרך לבלות עם וישס ודין, שניים מהאנשים הכי פחות אהובים עלי. השבוע בפירוש עמד להיות מאתגר. שיניתי נושא, מוותרת על מסיבת הרחמים העצמיים שרציתי לערוך לעצמי.

"דרך אגב, אני צריכה לשנות את התוכנית שלי למסיבת הרווקות של אחותי. התוכנית החדשה שלי צריכה להיות מטורפת עם ניצוץ של זוהר." פתחתי אחת מצנצנות עוגיות השוקרצ'יפס שהיו ערוכות על הדלפק מאחוריני, הוצאתי שתי עוגיות ותחבתי את שתיהן לתוך פי.

"יש לך הצעות?"

אל תגידי וגאס, אל תגידי וגאס, אל תגידי וגאס, התפללתי בתוכי. "שתי מילים: לאס וגאס." היא שירטטה באוויר שלט מהבהב בלתי נראה. "לכו לסיור בעיר החטאים לפני החתונה. חשפנים. אלכוהול. חלטורה של בריטני ספירס. כל הגילטי־פלז'רס שאפשר למצוא במקום אחד, למעשה."

רטנתי ושמטתי את ראשי על הדלפק בחבטה עמומה.

כסף לא היה הבעיה. אם אבקש מווישס, הוא ייתן לי כל סכום שאני צריכה כדי שזה יקרה. למרות שזמן בלאס וגאס אמר פחות זמן עם אמא ויותר זמן עם מילי, זה עדיין לא היה הסגנון שלי.

"עוד רעיונות?" הרמתי גבה לעברה. היה לאל יותר סיכוי לשדל אותי להיכנס למערה מלאת ערפדים מורעבים מאשר לגרום לי לבלות זמן במודע בסטריפ עם ההוטהולס מטודוס סנטוס, הרי הם חבריו הטובים ביותר של החתן. וכיחוד עם דין קול. החיזורים הבלתי פוסקים והרמיזות המיניות שלו עלו לי על העצבים.

"למען האמת, וגאס זה הסיכוי הכי טוב שלך, צ'יקה. או שתלכי על

בטוח, מסיבה בנוסח דילדו – שאת כבר לא רוצה לעשות כי זה עלוב – או סוף שבוע בקאבו. זהו, זהו, זהו, מספיק פחמימות לשובינה. היא הניחה את ידה על מכסה הצנצנת כשרציתי לקחת עוד עוגייה. "ותזכרי – את לא יכולה להיות אנני."

"אנני? קימטתי את מצחי."

"כן, את יודעת, מ'שובינות'. אל תיתני לאף אחת מהשובינות האחרות של מילי להאפיל עלייך. החרא הזה ירדוף אותך כל חייך." איכשהו הטלתי בכך ספק. לא היו למילי הרבה חברות. אני הייתי השובינה היחידה שלה. הציפיות שלה היו נמוכות להחריד מלכתחילה, תודה לאל.

"אני מעריכה את הטיפ," נחרתי.

"אין בעד מה." היא פיתלה את כתפיה הגרמיות. "ברצינות, אל תיתני. לאף אחד. כשהייתי בת שש-עשרה, כחלק מהתערבות, הבטחתי להתנזר מקומדיות רומנטיות. אני חושבת שהיא עדיין בתוקף. אבל כבר הפרתי אותה לפחות אלף פעם."

צחקתי. עם אל לא יכולת שלא לצחוק.

"לא, ברצינות, רוזי. וגאס תהיה מושלמת. אל תחשבי על מה שאת רוצה – תחשבי על מילי. זה השבוע שלה. וזה נכון גם לגבי ההזמנה של השכן החתיך שלך להגיע יום קודם לטודוס סנטוס." שנאתי את זה שאל צדקה.

העפתי מבט בשעון. בעוד חצי שעה הייתי צריכה להוציא לטיול את הכלב של השכן שלי, והרכבת התחתית תמיד עמוסה בתקופה הזאת של השנה עם כל התיירים שיכלו לאכלס מדינה בגודל בינוני. הטיתי את סנטרי מטה. "יין וסושי הערב?"

"סשימי בשבילי. אני מתכוונת להיות כלבה רזה הקיץ." היא העבירה את ידה על גופה ושירטטה את הקימורים הלא-קיימים לפני שהניפה לעברי את אצבעה. אחר כך היא עצרה וקימטה את מצחה. "הי, את מי את הולכת להזמין למסיבת הרווקות הזאת, בכל מקרה? אחות שלך היא לא בדיוק יצור חברתי."

זה היה בלשון המעטה. חוץ מהחברה שלה מהתיכון, סידני,

שנשארה לגור בטורוס סנטוס, ובחורה מבוגרת שהיא פגשה באל-איי בשם גלדיס, שעזרה לה להקים את הגלריה שלה, היא לא ממש הסתובבה עם אף אחד. ניענעתי את ראשי, מתעסקת בסידור ספלי הקפה שעל הדלפק.

"את חולבת הזמנה בלי בושה. לאן הידרדר העולם?"
 "הי, ליירי, אם לא אכפת לך מהעולם שלנו, את מוזמנת לעבור לכוכב אחר. ובנימה זאת, " אל איגרפה את כף ידה באוויר פעם אחת, "אנחנו נוסעות לווגאס! נחליק כיף?"
 "נחליק כיף? לא תודה, אני חושבת שהשתעממתי מספיק להיום,"
 הקנטתי אותה.

"גם השכן הסקסי שלך הולך להיות שם? בווגאס, אני מתכוונת. הוא נראה כמו אחד שיודע לחגוג."
 "כן," רטנתי והבנתי שאני לא רק עצבנית מהעובדה שדין יהיה בסביבה.

אני גם נרגשת.
 רק קצת, אבל מספיק כדי לגרום לבטן שלי להתהפך.
 זה היה אמור לרמוז לי. לשמש תמרור אזהרה ראשון. כי כולם יודעים דבר אחד – אחרי שהבטן מתהפכת בא הכוס.

* * *

"זה לא מעניין אותי, קולטון. אנחנו מנחיתים עליו את התביעה הזאת יותר מהר מחרבון אחרי ביקור במסעדת אכול כפי יכולתך בברודוויי רק כדי להיות בטוחים שהוא לא יוכל לקנות עוד מניות עד שנסיים את הבירור. הבהרתי את עצמי? קולטון? קולטון! לעזאזל."
 שיט.

הקול שלו הגיע לאוזני. לא הספקתי לצאת מהמעלית לפני שהוא שלח את זרועו לעבר החיישן – זו שאחזה בטלפון הנייד – כדי שהדלת תיפתח שוב.

דין עבר את מפתן המעלית בחליפת שלושה חלקים בכחול-נייבי ובחיוך ברברני. הוא הצמיד את הטלפון הנייד לאוזנו ושיחרר את עניבת המשי החומה שלו.

"לה בלאנק," הוא לחש בפתיינות וסיים את השיחה. התעלמתי ממנו ובהיתי במספרים מעל ראשי.

גופו נצמד אל גופי מאחור, ושפתיו התקרבו אל אוזני. "הפטמות שלך תמיד מזדקרות כשמישהו נכנס איתך למעלית, או שאת שומרת את התגובה הזאת רק בשבילי?" שיט שיט שיט.

הרכנתי מבט אל החולצה השחורה שלי. נזכרתי בזעזוע שלבשתי חזייה דקה, שבקושי החזיקה משהו מתחת לחולצת הספורט הצמודה שלי.

"אני סתם צוחק, אבל טוב לדעת שיש לך סיבה להיות מודאגת." דיין פלט צחקוק לגלגני. חלאה.

"מה אתה רוצה?" נהמתי.

"אותך. במיטה שלי, משחקת בביצים שלי בזמן שאמצוץ את הפטמות שלך עד שהן ידממו. אולי תעשי לי ביד. רק כמתאבן, כמובן. המנה העיקרית תהיה טובה יותר, אבל את תצטרכי לראות בעצמך."

שיט שיט שיט שיט. עכשיו כבר הייתי רטובה.

המעלית ציפצפה. רצתי החוצה ופתחתי את דלת הדירה שלי במהירות, משליכה את המפתח אל הקערה-עבודת-יד שאמא הכינה בקורס קדרות. זאת היתה אמורה להיות דמות מצרית אבל נראתה יותר כמו קוף בוכה. הורדתי את כפכפי האצבע שלי והשלכתי אותם אל הקיר בבעיטה. צעדתי יחפה לעבר המטבח, פתחתי את המקרר, הוצאתי מיץ תפוזים ולגמתי שתי לגימות גדולות היישר מהקרטון. רק אחרי שניגבתי את פי בשרוול קלטתי שדין עומד במטבח איתי ומביט בי בעיניים הירוקות החיוניות ביותר שראיתי בחיי.

"הערכה מחדש של שכר הדירה." הוא השמיע מצמוץ נשיקה

בשפתיו, "לפני שתחטפי עוד התקף, תקשיבי לי עד הסוף. יש לי הצעה טובה בשבילך."

"פשוט תגיד לי מה המחיר. ההצעות שלך הן תביעה על הטרדה מינית שרק מחכה להתממש."

דין גיחך כשהטלפון שלו זימזם שוב. הוא הרכין מבט ועיווה את פרצופו, מנפח את נחיריו. הוא התעלם מהזמזום ונעץ את מבטו שוב בעיני.

"זאת לא הטרדה כשברור מאליו שאת בעניין." הלכתי אל הכיור ורחצתי ידיים בניסיון להרוויח זמן, נמנעת מלענות לו.

"הגיע הזמן לארוז תיק לטורדוס סנטוס, דוּזִי-באג." רק לשמוע מפיו את הכינוי שאבא שלי נתן לי שלח בי רעד. "באמת? אני עולה למטוס בשבת בערב. זה מה שכתוב בכרטיס הטיסה שלי."

"לא בזה שאת הולכת להשתמש בו." הוא נשען על הכיור, ועיניו הפשיטו אותי פריט אחר פריט. שיחת הטלפון שלו נגמרה, אבל אחרת הגיעה במקומה והיכהבה במסך. הוא התעלם גם ממנה. "תהיי מוכנה בשישי מוקדם בבוקר, זאת אומרת מחר."

"אני לא באה איתך." הוא ציחקק וניער את ראשו כאילו שאני איזה גור מקסים ומטופש. "רוצה להתערב?"

"בטח." משכתי בכתפי. "למה לא? אם אפשר, על כסף. לא חסר לך בתחום הזה."

"או בכל תחום אחר, כמו שכבר קבענו." הוא דחק את עצמו הלאה מהכיור ועצר היכן שיכולתי להריח אותו אבל לא לגעת בו. לא קרוב מדי, אבל קרוב מספיק שרטט יחלוף בגופי.

זה היה נכון שאפילו אחרי כל השנים האלו, הוא עדיין השפיע עלי. התחושה הלא רצויה שאני לא לגמרי אחראית או שולטת במה שאני עשויה להגיד לו. או לעשות איתו. הוא עמד מאחורי והסיט קווצת שיער מעל עורפי. עורי הצטמרר.

הוא רכן מטה ולחש באוזני, "דירה כזאת עולה שמונת אלפים דולר בחודש בשוק. את משלמת מאה דולר בחודש. אני צריך לגרום לך לחזור להיות כמו שאר תושבי ניו יורק, העלמה לה בלאנק?" בקולו לא נשמע צל של איום. דין "כאוס" קול היה חרא מסוג אחר לעומת בארון "מרושע" ספנסר. הוא זיין אותך עם חיוך מנומס. במובן הזה הוא היה הג'וקר. בשילוב הזה של ביטחון עצמי, שחצנות, יופי וכסף היה גם שמץ של טירוף. מספיק כדי לגרום לך להבין שהוא התכוון לכל מילה שאמר.

לחיות על הקצה בצורה כל כך חסרת אחריות, ולהיות מוכנה ליפול.

בלעתי רוק. הלב שלי הלם כל כך מהר שכמו עמד לגלוש החוצה. התרגשות מילאה אותי, מעוררת בחילה וממכרת. תמיד תפסתי מרחק מכל הדין קולים שבעולם. הייתי כיפה אדומה הקטנה שהעיפה מבט אחד בזאב ואמרה, "לעזאזל, זה לא שווה את הכאב," ואז נסה על נפשה.

כשחושבים על זה, דין הוא בדיוק הבחור שלימד אותי את הלקח הזה.

דארן היה יותר הטיפוס שלי. נאה בדרך ביישנית ושמרנית. סטודנט לרפואה שפגשתי כשהוא הזמין תה צמחים ב"בלאק הול". עכשיו, לא ידעתי מה לעשות עם עצמי כשדין קרוב כל כך... ידי כאילו הודבקו אל צדי גופי, כבדות וזרות. ידעתי מה יכול להפסיק את ההרגשה הזאת. לגעת בו. אבל זאת לא היתה אופציה מבחינתי.

"תארזי. תיק. מזוין." הקול שלו היה קשה, ונדמה לי שזה לא היה הדבר היחיד שקשה אצלו. "אם וישס יצטרך לבוא לניו יורק כדי לקחת אותך, הוא ימרר את חיי. את מבינה, בייבי לה בלאנק, אני אוהב שהחיים שלי פשוטים. ונטולי צרות." הוא סובב קווצת שיער שלי סביב אצבעו, וניצוצות תאווה הבזיקו מבעד לאישוניו. המגע המרפרף העביר בי צמרמורת וסיחרר אותי.

מה קורה, לכל הרוחות, ולמה אני נותנת לזה לקרות?

"זה אומר בלי חברות, בלי שותפים עסקיים חשודים ובלי שכנים

לא שכנותיים למופת, "הוא הדגיש. "את סתם סיבוך כרגע, ואני שונא לעשות את זה, אבל אם אני צריך לבחור אם להרגיז אותך או להרגיז את המניאק ההוא, את יודעת מה הבחירה שלי."

"אני כל כך שונאת אותך." שאפתי אוויר. הריאות שלי חירחררו והזכירו לי שהלב שלי צריך להאט. הקרבה הזאת לדין גרמה לבטני להתהפך כמו ברכבת הרים. הוא הצמיד את גופו אל גופי, ואני חשתי בחיך שלו על עורי, ממש מתחת לאוזני. באזור החושני הזה שבין הליבידו לנשמה שלך.

"וישס טוען שזיוני-שנאה הם הכי טובים. בא לך לבדוק את התיאוריה שלו?"

צעדתי צעד הצדה כדי לנתק את המגע הפיזי ועניתי, "בא לך להתפגר?"

אבל לא היה טעם להתנגד לו. הוא עמד לממש את האיום שלו, והחלק הכי נורא היה שלא יכולתי לעצור בעדו. ידעתי שטעיתי. ידעתי שהייתי פשוט צריכה לקבל את הכרטיס המזורגג. משהו אפל הבזיק בפניו. משהו שתמיד היה שם, אבל נדמה שרק אני הבחנתי בו.

"אני חייב לענות לשיחה." הוא הצביע עלי בידו שאחזה בטלפון הנייד והחליק על המסך. סוף-סוף. זאת הפעם השלישית שהאדם הזה התקשר. "אני כבר חוזר."

דין נעלם אל המסדרון שלי. ואני עמדתי שם, תוהה מה עלי לעשות.

"שלום, גברת רודפת בצע, איך אני יכול לעזור לך? בפעם האחרונה שבדקתי, אמרתי לך לא להתקשר אלי, לעזאזל. משהו השתנה?" הוא עצר לרגע ואז המשיך. "אבל העניין הוא נינה, יקירת, את לא יכולה לנקוש באצבעות כדי שאבוא להציל אותך שוב. את הצעת את המיטה המזוינת שלך, עכשיו תישני בה. זאת לא המלחמה שלי. זה. לא. העסק. המזויין. שלי." קולו היה מריר בצורה יוצאת דופן.

למעשה, הוא נשמע כל כך עצבני, כל כך כועס, כל כך לא הוא, שהתכווצתי ממש. זה הצית בי רגש זר שמעולם לא קישרתי לכאוס

בעבר. פחד. דין מעולם לא כעס או התרגז. הוא היה הכי פחות חמום מוח מבין ארבעת ההוטהולס. לעיתים נדירות הוא איבד שליטה – כשכעס ממש – ואני לא חושבת שאי־פעם שמעתי אותו מרים את הקול מחוץ למגרש הפוטבול. אפילו קודם לכן, כשהוא צעק על קולטון, הוא היה מלא לעג לכל המצב. משועשע.

הצמדתי את אוזני אל הדלת וצותתי לו בלי בושה.

"אני לא בא לבירמינגהם." בירמינגהם? כאילו בירמינגהם, אלכמה? חשבתי שהכרתי את חייו של דין לא רע. אין ספק שהיו לו יותר שלדים בארון משחשבתי.

"יש משהו דפוק בהחלט בעובדה שאני בכלל מקשיב לך עכשיו. ההצעה שלך משפילה במקרה הטוב ומטורפת להחריד במקרה הרע. היו לך שנים לנסות לתקן את זה. שנים לתת לי לראות אותו. עכשיו מאוחר מדי. אני לא מעוניין. ברצינות, נינה, תמחקי את המספר שלי מרשימת אנשי הקשר שלך. תחסכי לשנינו זמן וכסף."

הוא שאף אוויר כאילו אין תחתית לריאותיו וניתק את השיחה. אגרון פתאומי היישר לקיר שהפריד בינינו הידהד ברעש עמום. אין ספק שבצדק. זה היה האות שלי, ולכן הסתובבתי מיד והתרחקתי מעט. היה לי קשה להעסיק את עצמי במטבח, בייחוד כשעדיין יכולתי להרגיש את הכעס שלו מרחף פנימה מהחדר הסמוך. פתחתי את המקרר והוצאתי כמה ירקות, ואז לקחתי סכין. בעודי מתנשפת העמדתי פנים שאני מכינה לעצמי סלט. ראיתי את דמותו הגבוהה של דין מגיחה אל שדה הראייה שלי, הטלפון שלו עדיין אחוז בין אצבעותיו. הוא נראה קצת מבוהל למראי, כאילו שכח שאני שם, אבל אז הוא נרגע וחיכוך היהיר חזר. הוא שיחרר את העניבה שלו עוד יותר והחל לצעוד לעברי.

"זיון מזדמן שלא הצליח?" שאלתי וחתכתי מלפפון לפרוסות דקיקות.

"כן, בדיוק." הוא מילמל ופרע כמה קווצות סוררות משערו

היפהפה. "אז איפה היינו?"

"כמדומני שסחטת אותי."

"נכון. זה מה שעשיתי. יום שישי בבוקר. מזוודה. בגדים. גישה. במחשבה שנייה, תשכחי מגישה. אני אוהב את כל האנרגיה המוגזמת. את רק צריכה מקום טוב לפרוק אותה. יש לי את המקום המושלם בשבילך." הוא קרץ, וכאילו נדרשה הבהרה, הוסיף, "המיטה המזוינת שלי."

דן

מה זה עשרים אלף דולר?

זה הרבה כסף? סכום כסף סביר? מעט נורא, כלום כסף? תלוי את מי שואלים. בשבילי, עשרים אלף דולר היו בקושי דמי כיס. לא היתה להם שום השפעה על חיי. בניגוד לאמונה הרווחת, זה לא מפני שהורי ריפדו את חשבון הבנק שלי. אנשים חשבו שאני ילד עם קרן נאמנות גדולה, ונתתי להם לחשוב ככה, כי למען האמת, את מי זה מעניין?

המציאות היתה שהורי מימנו את הלימודים שלי בהרווארד והעמידו לרשותי את הכסף להשקעה הראשונית שלי בפסקל הייטס הולדינגס, החברה שהקמתי עם שלושה מהחברים הכי טובים שלי – טרנט, וישס וג'יימי. הם עזרו לי מנטלית ורוחנית. אבל העובדה ששחיתי ביותר כסף מכפי שיכולתי לכזבו בגילי הרך, עשרים ותשע? הכול היה פרי יְדִי, בייבי.

פרי ידי והדרכים המתוחכמות שלי.

פרי ידי והאישיות המשכנעת שלי.

פרי ידי והכישרון שלי למספרים.

אז היעדר משאבים בפירוש לא היה הסיבה לכך שהתקשיתי ללחוץ על הכפתור לאישור עסקה ולהעביר לה עשרים אלף דולר. לא רציתי שנינה תקבל אותם. לא רציתי שהיא תהיה מאושרת. האם רציתי שהיא תיכשל? האם רציתי שהיא תישאר ענייה, אבודה, קודרת? האם רציתי להתנקם בה על כך שהיתה כלבה מרושעת כלפי?

ואם כן, האם זה הפך אותי לאדם רע? לא חשבתי שאני אדם רע. דפוק, אין ספק. האם אי פעם ארצה שהבת שתהיה לי תצא עם מישהו כמוני? אין סיכוי. יכולתי להריח גברים כמוני מקילומטרים. אבל בעצם גם לא יכולתי להתחייב לחלוטין על המילה קשע. ראיתי קשע. גדלתי עם וישס – שהיה עכשיו גבר מרושע. לא קורצתי מאותו החומר. עזרתי למבוגרים לחצות את הכביש, סחבתי את שקיות המצרכים שלהם כל הדרך עד למכונית, גם אם זה אמר שאיחרתי לפגישות חשובות. מעולם לא הולכתי שולל אף אחת מהזיונים המזדמנים שלי. הייתי מנומס – ולא רק מתוך חובה, אלא מטבעי – הצבעתי כדי לדבר בישיבה, תמיד אותתי בפניות בכביש, מעולם לא העלכתי אנשים בכוונה, ומימנתי ילד אפריקני כבר חמש שנים. אפילו החלפנו מכתבים מפעם לפעם (קנמכירי ואני הסכמנו שסקרלט ג'והנסון לווהטת אש, ושמועדון הכדורגל של מנצ'סטר יונייטד הוא קבוצה פח. פשוט יש דברים שהם קונצנזוס בינלאומי).

אז האם יכולתי להגיד בלב שלם שאני אדם רע? לא. לא הייתי. אהבתי אנשים, לעזאזל. ואהבתי עוד יותר לזיין. הכי חברותי וזורם מבין כל החברים שלי. וזאת הסיבה לכך שהסיטואציה הזאת לא התיישבה איתי.

אני בוהה במסך המקבוק שלי במשך עשרים דקות, כשאצבעי מרחפת מעל המקלדת. פשוט תעשה את זה, התחננתי בפני המניאק הפנימי שבי. מה אכפת לך, לעזאזל? אתה עדיין עשיר. היא עדיין ענייה. היא תמיד תהיה אומללה, לא משנה לאן היא תלך.

דפיקה רכה על הדלת הסיטה את מחשבתי. היא נכנסה פנימה בלי רשות. טכנית, היא דפקה, אבל זאת היתה רק סמנטיקה זולה מצדה. העוזרת האישית שלי היתה חצופה, נקמנית ונבזית כהוגן כשנפלה בידה ההזדמנות, מאז שהיא תפסה אותי מזיין מישהי אחרת על שולחן המשרד בסניף לוס אנג'לס של החברה. אז מה אם סו ואני ניהלנו רק רומן קצר חסר מחויבות? האם זה לא היה בסדר מצדי לזיין את העוזרת האישית שלי? קרוב לוודאי. האם אמרתי לה מההתחלה שיש לה סיכויים יותר טובים שתצליח להמיר את דתי לסיינטולוגיה מאשר שתגרום לי להתחייב למערכת יחסים? כן, אמרתי, הרבה פעמים, לפני שבכלל השחלתי את הקצה פנימה. האם היא אמרה, "אני לגמרי מבינה את זה," ושהיא "כאילו לגמרי באותו המקום בחיים"? אתם יכולים להיות בטוחים שהיא אמרה. אבל שום דבר מזה לא שינה כשנגיעה הפכה לחדירה, ואז לגניחה, ואז שחקנית מתחילה מלוס פליס צורחת את השם שלי כל כך חזק, שאיש הביטחון כמעט פרץ למשרד שלי כדי לברוק אם היא בסדר.

עברה שנה מאז שסו תפסה אותי לא־בוגד בה, והדברים הלכו והידרדרו עם כל חודש שחלף בשל האי־נאמנות הלא קיימת שלי. כל בחורה אחרת מזמן היתה נעלמת מהמשרד הנוצץ שלי במנהטן, אבל לסו היה חוזה מיוחד שכתבתי בעצמי (בלי שום רקע במשפטים, תודה ששאלתם) במצב מאוד מסוים שבו היא מצצה את הזין שלי עמוק לתוך גרונה, כך שלא יכולתי לפטר אותה. היא גם לא יכולה להתפטר, ואני יכול להבין למה.

שילמתי לה מציון, והשעות היו שפויות יחסית לחברת השקעות בדאונטאון מנהטן – אבל היא לא ירדה לי מהגב. גם עכשיו, היא נכנסה אל המשרד שלי בחזאית עיפרון ונעלי עקב גבוהות ושיער מחומצן מושלם עם פוני לצד ופנים חמוצות. מזלי שהמשרד שלי היה עשוי רק חלונות זכוכית (חוץ מדלת העץ השחורה). תמיד היתה האפשרות שהיא תנסה לחתוך לי את הביצים ולדחוף לי אותן לגרון.

"בוקר טוב, מר קול." שפתי הארגמן שלה כמעט לא זזו בזמן שהיא החליקה את אצבעה על האיפד שלה ובהתה בו בעיון. סגרתיו את חלון האתר לחשבון הבנק שלי, משהה את המחשבה להעביר כסף לאויבת מספר אחת שלי. היא יכולה לחכות. היא בפירוש גורמת לי לחכות. שנים על גבי שנים.

"סו", אמרתי ונשענתי לאחור כשאני משלב את אצבעותי יחד. סירבתי לשחק את המשחק הטיפשי שבו קראתי לה בשם המשפחה שלה – העלמה פארסון – מפני שהייתי נגיש ולא רשמי עם הצוות שלי. וגם זה היה קצת כמו פורנו, אפילו לטעמי, לקרוא למישהי "העלמה שם-משפחה" אחרי שהייתי תקוע עמוק בתוכה מתישהו בחיי. "מה שלומך היום?" שאלתי.
"בסדר. מה שלומך?"

"עוד טיפה והייתי מתפוצץ מרוב אושר." החיוך שלי היה ללא רבב, אבל קולי יבש כמו המדבר. האם הייתי מאושר? האם הייתי עצוב? האם הייתי פשוט מסטול מכדי להבחין בין שני הרגשות? מי יודע, לעזאזל. מה שברור הוא שהייתי זקוק למשקה או שלושה, וזה מה שבדרך כלל הרגשתי אחרי שדיברתי עם נינה בטלפון. סו נעצרה באמצע החדר, גופה מופנה לעבר שולחן הזכוכית שלי, כיסא המנהלים מעורר והציור בגודל כל הקיר של מפת עולם עתיקה.

יוקרתי.

עשיר.

כל מה שמכרתי לעולם על עצמי.

המשרד הזה היה צדפה, בדיוק כמו המראה שלי.

המשרד הזה לא ייצג אותי. בדיוק. כמו. המראה. שלי.

"אוֹקיי..." היא נשפה והעבירה את העט המפואר המיוחד שלה על האיפד המפואר המיוחד שלה. לא היה שום דבר פשוט בכחורה הזאת. "יש לי הזמנה על שמך ב'ברקפסט קלאב' היום בשתיים-עשרה עם סינתיא הוליפילד. אל תשכח את שיחת הסקייפ עם מר רקסרוט, מר ספנסר ומר פולוהיל בשעה שתיים. הבגדים מניקוי יבש ייאספו

יותר מאוחר היום וימתינו לך בדירה." היא ירתה לעברי את כל זה בזמן שדיפדפתי בדפי דוח שהוכן ללקוח שהייתי אמור לפגוש. לפתע הרימה את ראשה.

"והמייל שלך להזמין כרטיס טיסה נוסף לטודוס סנטוס לרוז לה בלאנק? אתה מאשר שהיא תטוס במחלקה ראשונה איתך מחר בבוקר?" סו זקרה גבות. השאלה האמיתית היתה כמובן, האם אתה מזיין אותה? והתשובה הכנה לשאלה הזאת – שעליה עניתי בשתי קריצות איטיות – היתה, זה לא עניינך, לעזאזל.

"מאושר", אמרתי ובהיתי בפסקה על עוד עסקת מיזוג שנמצאת בתהליכים בלי ממש לקרוא אותה.

המזגן הימהם ביננו. ארבעים ושש קומות מתחת, ערימה של נהגי מוניות צפרו בצופריהם. מקלדות מנומסות השמיעו קולות נקישה מתאי עבודה שונים בקומה. עיניה היו נעוצות בעיני. קרב אבוד עבור סו הקטנה. היא לא יכלה לקרוא אותי. רק אני ידעתי את השפה שלהן. ובחרתי לא לחלוק את עצמי עם שאר העולם.

"אוֹקיי." היא נעה במקומה. אחר כך תחבה את האיפד תחת זרועה, הסתובבה ופנתה לעבר הדלת. הסתכלתי על התחת הקטנטן שלה נע בקצב נעלי העקב המחודדות בידיעה שזה לא הסוף. סו ידעה שרוזי היא אחותה הקטנה של אמיליה לה בלאנק, אבל לא היה לה העונג להכיר את השכנה הזעירה שלי. ואולם סו היתה מודעת לכך שאני לא הטיפוס ששומר על האחות של אף אחד, אלא אם יצא לי מזה משהו. והעלמה לה בלאנק בפירוש היתה מסוגלת לסחוב את עצמה לנמל התעופה לכד. מה שהותיר אותה עם מסקנה אחת נכונה: רציתי לחדור אל רוזי לה בלאנק. ביותר דרכים משאי־פעם רציתי לחדור אל סו פארסון.

וזאת גם לא תהיה הפעם הראשונה שהרסתי את היום המיוחד של מישהו בשביל כוס.

אני ידוע כמי שלוקח את הדייטים שלו למקומות לא הולמים. סו ידעה שגררתי זיון אחד לבית החולים כשנסעתי לשיקגו לאחל מזל טוב לחבר הכי טוב שלי, טרנט, עם לידת בתו לונה. כשג'יימי

פולוהיל – עוד חבר טוב – התחתן עם המורה שלי לספרות לשעבר מלודי גרין, באתי לחתונה שלו עם שתי בחורות שאספתי באקראי בדרך מהבר. במסיבת הפרישה של אבא שלי, לפני שהוא התחרט וחזר לעבוד והתחתן מחדש עם העבודה שלו, הופעתי עם אחת המתמחות שלו, לא פחות. אז זאת באמת לא הפתעה שאני טס בחברת אישה, אבל בשביל סו זאת היתה הפתעה כי היא ידעה שאשה שם יותר משבוע. ולכלות תשעה ימים עם אותה אישה? זאת בפירוש פעם ראשונה.

אלא שהיא לא ידעה שאני ורוזי לא הולכים ללון תחת אותה קורת

גג.

היא לא ידעה שרוזי שנאה אותי עד מוות, ובצדק. בכל פעם שבייבי לה בלאנק ראתה את פני, היא ראתה תענוגות ריקניים. מסומם שהגיע לאן שהגיע בגלל שאבא שלו עורך דין מפורסם ושם המשפחה שלו קול, ובני קול תרמו מספיק כסף להרווארד כדי להאכיל את החצי הטוב של אפריקה, אז העתיד שלי נסלל עבורי עוד לפני שידעתי אפילו לאיית את הביטוי בר-מזל.

סו לא ידעה שרוזי לה בלאנק היא האישה היחידה בחיי שלא טרחה להתייחס אלי, והיא בפירוש לא ידעה שלמרבה האירוניה, רוזי לה בלאנק היא האישה היחידה שרציתי שתתייחס אלי.

סו לא היתה צריכה לדעת שום דבר מהדברים האלה, כי כמו כל חלק אחר בחיי האישיים, הם היו רק שלי.

סו מסתובבת. בוזה בי מתחת למה שחשדתי שהם ריסיס מלאכותיים. ויונקת פנימה את לחייה.

אחר כך היא עשתה את הלא-ידיאמן ושאפה אוויר בלי לסיים את התנועה עם עוד אחד מהפרצופים שלה.

"מר קול, האם תצטרך עוד משהו ממני היום? אני לא מרגישה כל

כך טוב."

"זה הכול," אמרתי. "את יכולה לצאת הביתה. לכי לנוח. זה מגיע

לך."

היא הנידה את ראשה.

אני הנדתי את ראשי.
 כן, לא הייתי אדם רע כשהנחתי לעוזרת האישית שלי לזרוק אותי
 כדי שהיא תוכל ללמד אותי איזה לקח חסר תועלת.
 פתחתי את המקבוק שלי וסיימתי את ההעברה הבנקאית. העברתי
 עשרים אלף דולר לחשבון שלה.
 זה היה אמור לגרום לי להרגיש טוב יותר.
 אבל זה לא.

* * *

למחרת בבוקר חל שחזור של הבוקר שהיה לי כשבייבי לה בלאנק באה
 לדירה שלי לבושה כדי להרשים (על פי הסטנדרטים שלה). כלומר
 התעוררתי לצד בחורה לא מוכרת אחרי סקס בהכרה מעורפלת ועם
 הנגאובר מהגיהינום, שאותו החלטתי למגר בעזרת עישון ג'וינט ענקי
 במרפסת שלי בעודי לוגם בלאדי מרי. לא מהסוג הבתולי הטהור.
 בימים אלה לא לקחתי עוד שום דבר בתולי. אחרי הכול, האחרונה
 שהיתה לי זיינה אותי וברחה, ועכשיו היא מתחתנת עם אחד החברים
 הכי טובים שלי.

אבל אני סוטה מהנושא.

אולי זה לא היה הרעיון הכי טוב לעצור בחנות המשקאות באחת
 משכונות הביבים של ניו יורק בדרך לנמל התעופה בשש בבוקר
 ולקנות בקבוק של "מי יודע מה זה, לעזאזל", ולסיים אותו לפני שנהג
 המונית המסכן אפילו הוריד אותי בשדה.

ידעתי שזה מהלך מחורבן מצדי, אבל לא יכולתי לעצור את עצמי
 מלעשן ולשתות לפני שעליתי למטוס.

לכי להזדיין, נינה, מילמלתי כל הנסיעה לנמל התעופה, כאילו
 זאת איזו מנסרת יוגה מחורבנת. לכי להזדיין, לכי להזדיין, לכי
 להזדיין.

עשיתי את דרכי לטרמינל בזיגזג והתפללתי שבייבי לה בלאנק כבר
 יושבת במטוס והשתמשה בכרטיס ובמונית ששלחתי לה. הסיכויים היו

לטובתי. איימתי עליה, ולא היה לה מושג שאני לא יכול להעלות את שכר הדירה שלה אפילו בדולר אחד. תמיד היתה לי חולשה לנערה הזאת, ונראה שככל שהיא שנאה אותי, כך רציתי יותר להוכיח לה שזה תמיד היינו אנחנו. שאם האמנתי בכולשיט הזה ששני אנשים נועדו להיות יחד – זה מפני שבאמת נועדנו זה לזה.

הגעתי באיחור, והטיסה נדחתה. העלמה הקטנה והמרוגזת לא ענתה לאף אחת מהשיחות שלי, והרגשתי שחבל בלתי נראה הולך ונכרך סביב צווארי. רציתי להגיע לטודוס סנטוס, לזרוק את רוזי אצל אחותה ולצנוח על מיטת הילדות שלי. איפשהו באחורי ראשי רציתי יותר מהחיים. להפסיק לשתות ולעשן כמו ארובה מזוינת. להיפטור מההרגלים הרעים שהמשיכו להעיף ריקושטים על חיי. להזמין אותה לדייט במקום לבקש ממנה לרכוב עלי, מפני שכל הקשקושים המיניים שהשלכתי עליה היו רק מנגנון הגנה למקרה שהיא תגיד לא.

כי אף אחת אף פעם לא אמרה לי לא. אף אחת חוץ ממנה, ואם היא עמדה לסרב לי, עדיף שאציע לה את הזין שלי ולא את לבי.

הזיכרון האחרון שלי היה דיילת האוויר שמראה לי את הדרך, והחבטה הרכה שבה ראשי צנח על משענת הראש, ואחריה כאב חד שרמז שהמוח שלי אולי התפוצץ. עיוויתי את פני ושיפשפתי את מצחי לפני ששמעתי את קולה המאומץ, המתנשף. בהתחלה חשבתי שהיא הולכת לצעוק עלי שאיחרתי, ושעייכבתי את כל הטיסה, ושאני בכלל נושם. אז לא קלטתי כשהמוח שלי המת-למחצה פיענח את המילים שלה למשמעות.

"הנה, שני אדוויל ומים." היא שמטה משהו בתוך כף ידי. "אם תתנהג ככה גם בדרך חזרה, אדאג שכל אישה שתביא לבניין תדע שהזין שלך יותר מזוהם מהשירותים הציבוריים ברכבת התחתית."

פקחתי את עיני, והפניתי את ראשי על המשענת כדי להביט בה. מבטי סרק את פניה.

"נראה שאת ממש מתעניינת בזין שלי, בייבי לה בלאנק. קודם רצית לשפוך עליו שעווה. עכשיו את רוצה להכפיש את שמו. אולי כדאי שתפגשי אותו ותראי אם אתם יכולים להיות חברים, שניכם. אני חושב שתסדרו ממש יפה."
 "לא, תודה. אני באמת מעדיפה לאכול את הקיא של מישהו אחר."

"כאמת? איכשהו אני מפקפק בזה. אלא אם יש לך חיבה מיוחדת לקיא."

רוזי תמיד היתה כלבה מגעילה אלי. לא האשמתי אותה, אבל גם לא סמכתי עליה. אלא שעכשיו פניה נראו כנות, עוצרות נשימה פשוט. הלחיים שלה היו בגון אפרסק בשל, נמשים עיטרו את אפה הקטנטן, ועיניה הכחולות נעצו בי מבט. מאתיים גוונים שונים של חום ובלונדיני עיטרו את שערה, הכול מתנת הטבע. היא היתה התגלמות ההגדרה של נימפה. הכול בה היה כל כך חלק וקטיפתי להפליא, שלא היתה כל דרך לחשוד שהיא חולה.

נאנחתי ובלעתי את הכדורים. ניגבתי את שפתי. המטוס החל להתקדם ולצבור מהירות.

"אתה צריך עזרה?" היא שאלה בנימה שוות נפש. היא התכוונה לשתייה. לגראס. לבלגן הכללי שבו היו שרויים החיים שלי. הייתי אלכוהוליסט לא יציב שתיפקד היטב, שעישן כאילו להסתמם זה אחד מענפי הספורט האולימפיים. אף אחד לא התלונן כשחתמתי את העסקאות האלה והעברתי את הכסף הזה וזיינתי כמו אלוף.

"האמת היא שכן. אני צריך שתעזבי אותי בשקט עד שנגיע לסן דייגו. את חושבת שתוכלי לעשות את זה?"
 אלוהים, אתה מפגר.

הדבר האחרון שזכרתי לפני שהתעלפתי היה החזה של רוזי שעלה וירד באופן לא סדיר עם הנשימות החלושות שלה.

"מה שתגיד, היא לחשה. "אני נותנת לך לעשות כרצונך, כי אני מרגישה שהיה לך שבוע מחורבן. אבל אם אתה רוצה לדבר על זה, אני כאן."

רציתי לספר לה הכול.
לא רציתי שהיא תדע כלום.
היא בילבלה אותי, וכרגע היא היתה בדיוק הסיבוך שדיברתי עליו
כשסיפרתי לה שאני תמיד בוחר בדרך הקלה. עצמתי עיניים וניסיתי
להירדם. וכשהחשכה ירדה, גם היא הגיעה.
נינה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן